

เจ้าสาว
ลับใจ
~

หทัย





เจ้าสาวสิบเจ็ด

โดย มิลัน

ราคา 220 บาท

ลำดับที่ 228

ISBN 978-616-00-1405-7

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : อรพิชา บุญณรงค์ พิสูจน์อักษร : รัชนีวรรณ อ่างสกุล
ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง
พิมพ์ที่ : บริษัทเวิลด์ไทม์ (1988) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นสุ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง



จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54



สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย



พิวพูู
กร:ตาดทกอบสยตากรนร็ด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

ผลงานส่วนใหญ่ของนามปากกามิลันมักออกแนวหวานอมขม มีฉากเรียกน้ำตาแทบทุกเรื่อง บางเรื่องเขียนเองร้องไห้เอง กว่าที่จะพิมพ์ถึง คำว่าอวสานเล่นเอาตาปูดตาบวมอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ กระทั่งน้องๆ นักอ่าน จากเว็บเด็กดีโดยคอมเมนต์แซวว่า ผู้เขียนเป็นเจ้าแม่นิยายหมวดรักเศร้าๆ

เจ้าสาวสิบเจ็ด แตกต่างจากผลงานเรื่องอื่นๆ ของผู้เขียน นางเอก กำฟ้าอาภัพก็จริงอยู่ แต่เธอมีองค์รักษ์พิทักษ์นางเอกรวมตัวกันปกป้องเป็น โขียง ใครเห็นใครก็เอ็นดูโดยเฉพาะเศรษฐีหนุ่มโสดเจ้าของไร่เรื่องสิงห์ โดยรวมแล้วน่าอิจฉามากกว่านางสงสาร นางโกงมีเป็นแก๊งแต่มีไว้เพื่อสร้างเสียงฮา โดยเฉพาะคุณย่าของพระเอก นางเป็นฮีโร่สำคัญของเรื่อง เบิร์ยว แซบ ซ่า ทั้งเค็มทั้งเผ็ดครบรส

ผู้เขียนเขียน เจ้าสาวสิบเจ็ด ด้วยความสุข เขียนไปอมยิ้มไปหวังใจ ว่าผู้อ่านจะอ่านด้วยรอยยิ้มอันเปลิดเปลิบเช่นกัน

นายสิงห์รูปหล่อยั่วร้ายกับหนูรุ่งหลานสะใภ้คนโปรดของคุณนาย สร้อยระย้าจอมแสบ รอท่านผู้อ่านอยู่ในเล่มนี้แล้ว โคแก่กับหญ้าอ่อนจะ น่ารักน่าลุ้นแค่ไหนต้องช่วยกันร่วมพิสูจน์

ขอบคุณที่อุดหนุนผลงาน ขอขอบคุณทุกๆ กำลังใจ ฝากผลงานเก่า ที่เคยตีพิมพ์กับ Sugar Beat ด้วยนะคะ เมียรายเดือน กับ วิวาทพยาบาล สองเล่มสองรสค่ะ

มิลัน

“ถ้าต้องอยู่ที่นั่นตลอดไปเธออยู่ได้ไหม”

“รู้ง...” เด็กสาวปากแห้งกะทันหัน คำถามธรรมดาแต่กินนัย
หลายอย่าง

“รู้งอยู่ที่ไหนก็ได้ค่ะ” หล่อนตอบเสียงๆ แต่หน้าแดงก้ำ
และรู้สึกร้อนวูบวาบเอากลางดึก

“ฉันท...” เขาดึงมือกลับไปกอดอกตัวเองแน่น อีกอักที่ก็จะ
พุดอะไรบางอย่างออกมา

“หมายถึง...อยู่กับฉัน เป็นเมียฉัน เป็นหลานสะใภ้คุณนาย
สร้อยระย้า”

สาวน้อยอ้าปากค้าง ตกตะลึงพริ้งเพริดกับคำพุดสุดระทึก
ที่เพิ่งได้ยินกับหู

“ฉันไม่อยากให้ใครข่มเหงเธออีก พี่ๆ ของเธอแต่ละคนใจดำ
กันทั้งนั้น” เขาพยายามยกเหตุผลมาอ้าง “ฉันคิดว่าดูแลเธอได้
ถ้าเธอเชื่อมั่นในตัวฉันก็อย่ากลับกรุงเทพฯ เลยนะ”

รู้งรำไพลังเหวอจนเกือบลืมนิวิธินหายใจ หล่อนเบิกตาโตอยู่
อย่างนั้นกระทั่งสิงหราชย์ดลลดยาเข้าสู่อุ้งมือเย็นเฉียบ สัมผัส
ของเขาทำให้หล่อนสะดุ้ง นี่มัน...ฝันหรือเรื่องจริงกันแน่



เจ้าสาว
สืบใจ
~

1

รวยเลือกได้

สิงหราช สิงหคุณาวัดน์ เป็นคนดู ใครแรงมาเขาขัดแหลก
หาคนที่กล้าต่อกรด้วยได้ยากเต็มที มีก็แต่คุณนายสร้อยระย้าแห่งไร
เรื่องสิงห์ที่กล้าบ่นกระปอดกระแปด แหวะเขาบ่อยๆ เรื่องไม่ยอมมีลูก
มีเมีย ปีนี้ชายหนุ่มอายุสามสิบหก กำลังเท่และฉลาดในสายตาสาวๆ
แต่ในสายตาคนแก่เขาควรจะมีครอบครัว มีเหลนทอดให้นางขุ้มได้แล้ว

“ชาวบ้านชาวช่องเขานินทากันให้แซด ว่าพ่อสิงห์กับพ่อเสื่อกิน
กันเองถึงไม่สนใจผู้หญิง” หญิงชรากระแทกเสียงซุน หน้าหงิกเป็นจวก
นั้นเพราะหลานชายรูปงามเพิ่งปฏิเสศลูกสาวนายอำเภอ ไม่ยอมเออออ
ห่อหมกตามที่นางนำเสนอ

“ไอ้คนอื่นไหนมันปากบอนอย่าออกชื่อมาเลยดีกว่า ผมจะลากลิ้น
มันออกมาสืบ จะได้เลิกเสือกเรื่องผมกับไอ้เสื่อชะที่ วอนโดนตีนกันนัก”
ไอ้เสื่อคือเพื่อนซี้ที่อายุเท่ากัน ทัศนคติคล้ายกัน และไม่สนใจผู้หญิงยิ่งเรื่อ
สนใจก็แต่เรื่องพัฒนาไร่เหมือนกัน

“อู๊ย! นี่มันเรือนฉันนะยะ อย่ามาวางมาดนักเลง จะข่มคนงาน
ในไร่ก็ข่มไป ข่มย่า...ย่าไม่กลัวพ่อสิงห์ดอก”

“โธ่ย่า! ข่มเข็มะอะไรกัน ผมแค่รำคาญเต็มแก่ มาหาที่ไรอย่าก็คุย
แต่เรื่องเดิมๆ”

“ก็ต้องคุยแต่เรื่องเดิมๆ สิ ใครไปมาหาสู่เขาก็ถามไถ่กันอឹងมีว่าเมื่อไหร่พ่อสิงห์จะมีเมีย ย่าไม่อยากจะคิดอกุศลแต่บางทีก็อดค้อยตามปากหอยปากงูไม่ได้ ว่าพ่อสิงห์กับพ่อเสือคงนิยมชนช้างกันกระมังถึงไม่เคยเหลือบแลสาวงามบ้านไหน ลูกผู้ว่าก็แล้ว ลูกคุณหมอก็กี่แล้ว เล่นตัวยกท่าไม่มีใครเกิน บอกไว้ก่อนเลยนะถ้าจะเอาพ่อเสือทำเมียต้องรอให้ย่าตายเสียก่อน”

“เมื่อ!” สิงห์ราชยกนิ้วนิ้วดมับ ดีที่แยกไปปลุกบ้านเดี่ยวอยู่คนเดียว ขึ้นอยู่ร่วมชายคากับผู้เป็นย่ามีหวังประสาธแตกตายก่อนวัยอันควร

“ย่าจะเอาอย่างไรจะมาเลย ผมเบื่อผู้หญิง เจ๊าะแจ๊ะนำรำคาญ สะตืดสะตึงกันทั้งนั้น แต่เรื่องเป็นเกย์ผมไม่ได้เป็น ใจเสียมันก็ผู้ชายทั้งแท่ง แมนเต็มตัว ไม่ใช่คู่ชากันแน่ๆ”

“ย่าอยากอุ้มเหลน”

“ถ้าอยากจริงๆ ผมจะไปขอลูกบุญธรรมจากสถานสงเคราะห์”

“ไม่เอา! ต้องสายเลือดแท้ๆ จากแกเท่านั้น”

“วะ!” คนเป็นหลานรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาบ้าง แต่ผลคือโดนชี้หน้าตำกกลับมาแทบจะทันที

“อย่ามาขึ้นวะขึ้นไวยกับย่านะ หน้อย! เลี้ยงมาตั้งแต่ตื่นเท่าผ่าหอยอีกไม่กี่ปีก็สี่สิบจะหมดน้ำยาผลิตลูกอยู่รอมร่อ จะหวงแหนความใสดทำไผ่นักหนา ถ้าไม่อยากจะเมียก็หาผู้หญิงใจง่ายสักคน นอนกันหนสองหนพอให้ติดลูก พอคลอดออกมาแล้วจะเด็ดหัวผู้หญิงทิ้งก็เรื่องของแก ได้เหลนเมื่อไหร่ย่าจะเลิกบ่น เลิกยุ่ง เลิกตอแย อยากรจะหัวก้นขวิด อยากรจะเป็นแก่งเป็นกวางก็ตามสบาย คำน้อยจะไม่กระทบกระเทียบแตกดันให้รำคาญใจอีกเลย”

“พูดเป็นลิเก ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนเขาจะยอม”

“ถ้าไม่มีปัญหาหาย่าจะหาให้ หน้าหล่อๆ หุ่นแน่นๆ เงินตุงกระเป๋าย่างพ่อสิงห์ อย่าว่่าแต่เป็นเมียระยะสั้น แค่ชั่วโงงสองชั่วโงงก็มีคน

อยากถวายตัวให้กนกนับไม่ถ้วนแล้ว”

“ไม่ตกลงครับย่า จะเอาผู้หญิงระริกระรี่แบบนั้นมาอุ้มท้องลูกผม ผมไม่เอาเด็ดขาด”

“ก็แล้วถ้าอ๊อแกคนนี้หาแม่พันธุ์เหมาะๆ ให้พ่อสิ่งนี้ได้ พ่อสิ่งที่จะว่ายังไง” คุณนายสร้อยระย้าตาเป็นประกายวิบวับ ผิดกับหลานชายที่หน้าเครียด หัวคิ้วย่น เส้นเลือดข้างขมับเต้นตุบๆ

“ถ้าอยากมีหลานจนตัวสั้นเขาก็เอา แต่ผมมีข้อแม้นะ ถ้าแม่พันธุ์ไม่ถูกใจผมมีสิทธิ์ปฏิเสธ ที่สำคัญผมจะยุ่งด้วยจนกว่าจะท้อง พ่อท้องปั๊บจบบ๊อบ ทางใครทางมัน ผู้หญิงคนนั้นจะมาชี้ตัวว่าผมเป็นผัวไม่ได้”

“ฮะ!”

“ที่ผมยอมก็เพราะผมรำคาญ ย่ากรอกหูทุกวัน พุด พุด พุด จนสมองผมเบลออกไปหมดแล้ว”

“จะไปไหนก็ไปไป ย่าจะนั่งคิดว่าจะจับใครใส่พานให้พ่อสิ่งที่ดีแหม...ตกปากรับคำนั้นเหมาะอย่างนี้ค่อยชื่นใจหน่อย”

“หี!” เจ้าของไร่ย่าทำปึงปึงลงจากเรือนไทย

เจ้าของเรือนยิ้มกริ่ม ก่อนตายมีแววจะได้เห็นทายาทสิงหคุณาวัดมนต์คนใหม่

“อ้อ! นึกออกแล้ว” หญิงชราตบเข้าตัวเองดังฉลาด รับผิดชอบต่อศัพท์มือไม้สั้น

“ว่าไงข้อเสนอของฉันทัน จะรับหรือไม่รับ” คุณนายสร้อยระย้าถามปลายสายเมื่อคุยกันได้สักพัก

“แหม...คุณนายขา ลูกสาวสามคนของดิฉัน ทั้งสวย ทั้งสาว กิริยามารยาทก็ผู้ดีผู้ดี รึนไม่เคยโตไรไม่เคยตอม จะให้ไปเป็นเมียประเดี๋ยวประด๋าวของคุณสิงห์ มิขาดทุนป็นปีหรือคะ”

“จะขาดทุนได้อย่างไร ตั้งท้องแล้วพ่อสิ่งที่ไม่รับเป็นเมียก็ไม่

เดือดร้อนดอก ฉันยังอยู่ทั้งคน แม่ของเหลนฉันไม่ปล่อยให้ดอกอยากแน
สมบัติพิสดานฉันก็เยอะ ถ้าฉันตายลงจะเป็นของใครเล่า แม่พริ้มเพราลอง
ตรองดูเถิด”

“ขอเวลาคิดหน่อยนะคะ ลูกๆ เป็นแก้วตาดวงใจของดิฉัน ต้อง
ใคร่ครวญให้ถี่ถ้วน”

“ฉันใจร้อนกลัวพ่อสิงห์จะเปลี่ยนใจ ถ้าแม่พริ้มเพราต้องใช้เวลา
ตริกตรองอีกนาน ฉันว่า...ฉันยกข้อเสนอนี้ให้ลูกสาวบ้านอื่นก็ได้ เราเลิก
คุยเรื่องเกี่ยวดองกันเถอะ คุยเรื่องหนี้สินจะดีกว่า เงินสองล้านที่กูไปว่า
อย่างไรเล่า ทั้งต้นทั้งดอกทำไมถึงเสียบกริบ”

“เอ่อ...” คุณพริ้มเพราอึกอักทันที เมื่อคนสูงวัยเปลี่ยนมาซักถาม
เรื่องนี้สิน

“อย่ามาเอ้ออ้ออีกอีก ฉันไม่ชอบ แม่พริ้มเพราลืมแล้วหรือ โฉนดบ้าน
ของหล่อนอยู่ในมือฉัน”

“แหม แหม แหม ใจเย็นๆ ลีคะ เอาเป็นว่าพุงนี้ดิฉันกับลูกๆ ทั้งสาม
จะไปเป็นแขกพิเศษของไร่เรื่องสิงห์ คุณสิงห์ถูกใจคนไหน แม่เพ็ญ แม่แพร
หรือแม่พัชร ก็เลือกรื้อซื้อหาเอาเถิดเจ้าค่ะ”

“นี่! อย่ามาประชดฉันนะ ฉันรู้ทัน ว่าลี้ๆ หล่อนแอบดีใจจน
เนื้อเต้น ถ้าลูกสาวหล่อนท้อง หล่อนจะได้ปลดหนี้ปลดสินแถมขึ้นชื่อว่าเป็น
ยายของเหลนฉัน โอกาสกอบโกยผลประโยชน์มีเยอะเยะหลายทาง
เปลอๆ จับปลัดจับผลูพ่อสิงห์หลงไหลลูกหล่อนจนยกเป็นเมียออกหน้า
ออกตา มีหวังสบายไปสิบชาติ” นางว่าเสร็จก็กระแทกหูโทรศัพท์ลงกับ
แป้นทองเหลืองอย่างซัดเคือง

“เล่นกับใครไม่เล่นมาเล่นกับคุณนายสร้อยระย้า พ่อสิงห์ว่าแน่ๆ
ยังต้องลงให้ ต่อปากต่อคำตีนัก ไม่ค่าไฟแลบกับบุญหัวแล้ว”

เมื่อนัดแนะหญิงสาวมาให้หลานชายดูตัวเรียบร้อยแล้ว หญิงชรา
ก็เรียกคนสนิทให้เข้ามาหา

“แม่ฉวี แม่ฉวี”

“ค่ะ คุณนาย”

“ไปเตรียมห้องพัก สี่คนเอาสองห้องก็พอ”

“ค่ะ” ฉวีวรรณยอบตัวรับคำสั่ง จากนั้นก็ผละไปทำงาน ปล่อยให้คนแก่งกระหึ่มยิ้มอยู่ตามลำพัง

“เสรีย่าแน่พ่อสิงห์ แกนะแก่ง แต่ฉันอาบน้ำร้อนมาก่อน คนไม่เคยมีเมีย ออดอยากปากแห้งเรื่องอย่างว่า พอเจอเนี่ยนะไม่เข้าซี่คร้านจะหลงจนหัวปักหัวปำ กว่าจะเปื้อนคางฉีกผ้าอ้อมแทบไม่ทัน” จากนั้นมือเหี่ยวนั้นก็คว่ำวรรณคดี บทประพันธ์ของสุนทรภู่ เรื่องพระอภัยมณี ตอนพระอภัยมณีกับศรีสุวรรณเรียนวิชามาอ่าน

ในเพลงปี่ว่าสามพีพรหมณ์เอย ยังไม่เคยชมชิตพิสมัย
ถึงร้อยรสบุปผาสุมาลัย จะชื่นใจเหมือนสตรีไม่มีเลย

เพ็ญฤทัยกรีดล้นบ้าน แพรพลอยก็ออกอาการกระดึกระด๊า
มีก็แต่พัชรภาพที่ทำปากยื่นอย่างขัดใจ เพราะหล่อนมีคนรักอยู่แล้ว แต่แอบคบกันอย่างลับๆ ไม่ให้มารดาระแคะระคาย

“จริงหรือคะคุณแม่ ว้าว! ไม่อยากจะเชื่อ ถ้าเพ็ญได้เป็นเมียคุณสิงห์ เพ็ญไม่ปล่อยให้เขาหลุดมือแน่ หล่อระเบิด รวยก็รวย กล้ามาเป็นมัดๆ เช็กที่สุด” ลูกสาวคนโตนั่งไม่ติดเก้าอี้ เมื่อนึกถึงครั้งที่เคยเจอกับชายหนุ่มมาแล้วหนึ่งหน เส้นหูของเขากระแทกตากระแทกใจหล่อนเข้าอย่างจัง

“ไอ้ จำไว้นะทั้งสามคน ไม่ว่าคุณสิงห์จะเลือกใคร ต้องจับให้มันเกาะให้หนีบ ตอนนี่แกลิ่งไหลตามน้ำไปก่อน ท้องแล้วเรื่องอะไรจะเลิก มีลูกเป็นห่วงผูกมัดแล้วก็อย่าหวังว่าจะถีบหัวพวกเราส่งง่ายๆ” คุณพริ้มเพร่ายิ้มแยมแถมปริ เมื่อสัมผัสกลิ่นไอสื่อแบบฟลุๆ

“พัชรไม่ไปไม่ได้ไหมคะคุณแม่ ชี้เกี่ยจ” ลูกสาวคนเล็กออกเสียงบ้าง
ทว่าผลคือโดนคนเป็นแม่ตวาดกลับอย่างเดือดดาล

“ไม่ได้! ช่วยกันทำมาหากินหน่อยยายพัชร แก่ก็รู้ว่าตอนนี้บ้านเรา
ง่อนแง่น รวยแต่เปลือก ไม่มีทั้งเงินและสมบัติเหลือแล้ว”

“คุณแม่ขา ไม่ต้องห่วงนะคะ แพรชอบนักละผู้ชายพยศ จะปราบ
ให้กลายเป็นแมวเชื่องๆ เลยคอยดู” ลูกสาวคนรองพินนี้กับเส้นผมดัดลอน
มั่นใจในความสวยยั่ววนที่สูงสุดในจำนวนสามศรีพี่น้องของตัวเอง

“จัดกระเป๋าเสร็จกันหรือยัง พรุ่งนี้จะออกเดินทางเข้าหน่วย สิบโมง
ล้อหมุน”

“เสร็จแล้วมั้งคะ เพ็ญไม่ได้จัดเอง ให้นั่งรุ่งมันจัดให้”

“แล้วนี่ยายรุ่งไปมุดหัวอยู่ไหน แม่จะบอกให้มันเตรียมตัว จะเอามัน
ไปด้วย”

“อ้าว! ให้มันไปด้วยทำไมคะ เกะกะรถ” แพรพลอยแย้ง ค้อนมารดา
จนตาคว่ำ

“นั่นสิคะ นั่งรุ่งผิวพรรณหมดจด หน้าตาสะสวยไม่หยอก พาไปก็
เท่ากับเพิ่มคู่แข่ง” เพ็ญอุทัยผสมโรง

“โอ๊ย! คิดลึกคิดไกลกันจัง นั่งรุ่งมันเพิ่งจะสิบเจ็ด ยังเด็กอยู่เลย
คุณสิ่งๆ ซ้ำงเลือกอย่างกับอะไร คงไม่คว่ำเด็กกะไปโลไปทำเมียหรอกคะ
เอามันไปด้วยก็ดีแล้ว มีคนรับใช้ติดสอยห้อยตาม พวกเราจะได้ดูดี มีสง่า
ราศีขึ้น” พัชราภาเถียงพี่สาวทั้งสองคน

“ยายรุ่งไม่ใช่คนรับใช้นะ มันเป็นหลานห่างๆ ของแม่” คุณพริ้มเพรา
เอ่ยกับลูกๆ แม่จะไม่ไ้รักใคร่เอ็นดูแต่ก็เกลียดหลานสาวไม่ลง รุ่งจำโพ
กำพำพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก พอมาอยู่กับนางก็ขยันขันแข็ง ช่วยทำงานบ้าน
ตัวเป็นเกลียวหัวเป็นนอต

“ห่างจนนับญาติไม่ถูก!” แพรพลอยยังแหวะไม่เลิก

“พอเหอะยายแพร แก่จะค่อนแคะให้ได้อะไรขึ้นมา มันมาอยู่บ้าน

เขาก็ทำงานแลกข้าวแลกน้ำ เป็นเบี้ยให้พวกแกโขกสับตั้งแต่เจ็ดขวบยันโต เป็นสาว”

“เลิกก่อนแคะก็ได้คะ แต่คุณแม่ห้ามให้มันเรียนต่อปริญญาตรี นะคะ ทั้งแพร พี่เพ็ญ แล้วก็ยายพัชรไม่มีใครเรียนจบสักคน ถ้านั่งรุ่มมัน ได้ดิบได้ดี ลูกๆ คุณแม่จะเสียหน้านะคะ”

“ก็พวกแกไม่รักเรียนเอง ดิดผู้ขายบ้าง ดิดเที่ยวบ้าง ชี้เกียดัวเป็นชน จนโดนรีไทร์จะไปอีกฉามันทำไม ไม่ต้องกันท่าหรือกะ ตอนนี่แม่กรอบแกรบ ยอบแยบ หนี้สินอึ้งตึ้งนี่ ไม่มีปัญญาส่งยายรุ่มเรียนต่อแน่ๆ”

“แพรเข้าห้องละคะ จะไปพอกหน้า” คนสวยลูกหนีทันทีที่แม่พูดถึง เรื่องหนี้สิน สำหรับหล่อนหนี้ไม่ยุ่ง มุ่งแต่ใช้เงินมือเติบ อีลู่จุกแจกจมไม่ลง

“ว้าย! ไม่ได้การละ เดี่ยวยายแพรสวยกว่า เพ็ญขอตัวไปหาสี่เล็บ ก่อนนะคะ” เพ็ญอุทัยตามน้องสาวไปติดๆ

“แกละยายพัชร มีอะไรจะไปทำไหม”

“คะ พัทธจะไปเล่นเฟซบุ๊กอยู่พอดี” ลูกสาวคนเล็กพูดจบ ก็เดินหนี เข้าห้องไปอีกคน

“เฮ้อ! ลูกหนอลูก” คุณพริ้มเพราบนพิมพำจิมงำอยู่คนเดียว หลังจากสามสาวแยกย้ายเข้าห้องใครห้องมันเรียบร้อยแล้ว

“น้ำพักทองคะคุณป้า รุ่งทำเอง”

คนที่โผล่หน้ามาปรนนิบัติคือหลานสาวที่ไม่ได้ตั้งใจเลี้ยง แต่กลับ เป็นผู้เป็นคนยิ่งกว่าลูกทั้งสามของนางเสียอีก

“มาพอดี พรุ่งนี่ไปต่างจังหวัดกับป้านะ ป้าจะพาพวกพี่ๆ ไปให้ เศรษฐีตากุดตัว ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับแกหรอก แต่อยากปิดบ้านเงียบสัก หกเจ็ดวัน เปื่อเจ้าหนี้ หมูนี่มาทวงกันถี่เหลือเกิน”

“คะ”

“ส่วนเรื่องเรียนต่อเบรกอเอาไว้ก่อนนะ แกก็รู้ว่าป้ากำลังดังแตก เอาไว้ เกี่ยวดองกับคุณนายสร้อยระย้าสำเร็จ ลืมตาอ้าปากได้เมื่อไหร่ แล้วค่อย

มาคุยเรื่องเรียนกันใหม่” จบคำของผู้เป็นป้า นางก็เห็นหน้าเซียวๆ ของ หลานสาวจ้อยลง

“จู้จ...”

“ถ้าอยากเรียนต่อมหา'ลัยนักแกก็หาตัวรวยๆ สิ พวกเสี้ยก็ได พวกนั้นมันชอบกินเด็ก แต่อย่ามาจ้องแง้งใส่ป้า ลำพังแค่นี้กับลูกๆ ยังเอาตัวไม่รอดเลย”

“จู้จ...”

“เอ๊ะ! แกจะเข้าซี้ฉันไปถึงไหน บอกว่าไม่ให้เรียน ก็ไม่ให้เรียน ไม่มีเงินส่ง มีแต่หนี้หนี้ หนี้ หูหนวกหรือไงอะ!” คุณพริ้มเพราแผดเสียงเขี้ยวขุ่น อารมณ์โมโหเดือดปุด ด้วยเข้าใจว่าหลานสาวคือฉันจะเรียนต่อ

“จู้จแค่จะถามคุณป้าว่าพรุ่งนี้จะใส่ชุดไหน จู้จจะรีดให้คะ” เด็กสาว นั่งพับเพียบบกล้วนตัวลีบอยู่บนพื้น

“อ้อ...” เมื่อได้ยินดังนั้นอารมณ์กราดเกรี้ยวก็คลายลง นึกสงสาร รู้รำไพที่ถูกนางตวาดทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

“ชุดสีม่วง ที่ปักกุหลาบขาวไว้เหนือกระเป๋าสี้อ”

“คะ” หลังจากรับคำ รู้จรำไพก็พาตัวเองออกจากห้องนั่งเล่นอย่าง เงียบเชียบ

“แม่จ๋าพ่อจ๋า จู้จคิดถึงพ่อกับแม่” เด็กสาวกะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่น้ำตาที่เอ่อคลอเบาๆ อยู่บ้านหลังนี้บางวันแค่หายใจยังฝืด

คุณพริ้มเพราไม่ได้ร้ายกาจอะไรนัก ดูบ้างด่าบ้าง ตามอารมณ์ที่ขึ้นๆ ลงๆ แต่นางก็รับเลี้ยงหลานกำพร้าเมื่อบิดามารดาของรู้จรำไพเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ให้ที่อยู่กิน และให้เรียนหนังสือจนจบมัธยมปลาย ที่ร้ายจริงๆ คือสามโบเถา บุตรสาวของผู้เป็นป้าต่างหาก เพ็ญฤทัย แพรพลอย และ พัชราภา ไม่มีใครเห็นหล่อนเป็นญาติ มีแต่กดหัวให้ต่ำกว่าตัวเอง ช่มเหง ให้สำเนียงถึงฐานะผู้อาศัย ใครถามก็แนะนำว่าเป็นลูกจ้าง เป็นสาวใช้ ผู้แสนต่ำต้อย เด็กสาวจึงทำได้แค่มหันหน้ายอมรับชะตากรรม

2

หนุ่มเนื้อทอง

คุณนายสร้อยระย้าต้อนรับขับสู้แขกชาวกรุงอยู่บนเรือน
สั่งให้สาวใช้จัดข้าวปลาอาหารมาเลี้ยงระหว่างส่งคนไปตามหลานชาย
มาเลือกแม่พันธุ์เฉพาะกิจ ใครก็ได้หนึ่งในสามองค์ คนโตอายุยี่สิบเก้า
คนรองยี่สิบเจ็ด และน้องสุดท้องยี่สิบห้า วยกำลังเหมาะ หน้าตาก็ล้วนแต่
คมขำ สวยผุดผาดไม่แพ้คุณพริ้มเพราะสมัยยังสาว

รู้รำไพบุญไล่ตะเพิดออกจากกลุ่ม ไม่ให้ร่วมสังสรรค์วงผู้ดีตั้งแต่
มาถึง หล่อนจัดข้าวของให้คุณป้าและพี่ๆ จนเสร็จเรียบร้อย ทว่าไม่มีใคร
ห่วงใยว่าหล่อนจะเดือดร้อนตัวไม่ถูกเพราะอยู่แปลกที่แปลกถิ่นแต่
อย่างไร

ช่วงเย็นหลังแดดร่มลมตก บรรยากาศในไร่เรื่องสิงห์นำเดินเล่น
เนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประจำจังหวัด ปลูกผลไม้หลากหลายชนิด อาทิ ส้มโอ ส้มสีทอง ส้มสายน้ำผึ้ง ทับทิมศรีปัญญา
น้อยหน่าผลไม้ฯ หรือแม้กระทั่งกล้วยไข่ กล้วยหักมุก กล้วยเล็บมือนาง
นอกเหนือจากผลไม้ยังปลูกกุหลาบ ผักปลอดสารพิษ และผักออร์แกนิก
ทั้งยังมีจุดให้กางเต็นท์นอนพัก และพื้นที่จัดกิจกรรมรอบกองไฟ รวมอยู่ใน
ในอาณาจักรแห่งนี้บนพื้นที่ทั้งหมดสองร้อยห้าสิบสามไร่

จวนจะหกโมงเย็นหนุ่มเนื้อทองก็ยังไม่ปรากฏตัว กว่าเขาจะมา

กว่าจะโอบาปราศรัยกันจบคงอีกนาน คงไม่เป็นไรถ้าคนไร้ค่าคนหนึ่งจะ
หาความสุขเล็กๆ น้อยๆ ใส่ตัวบ้าง คิดได้ดังนั้นรุ่งรำไฟจึงตั้งใจจะออกไป
เที่ยวชมไร่เรื่องสิ่งห้ตามลำพัง

“น้ำคะ จักรยานคันที่พึ่งอยู่ได้ต้นมะขาม ยืมไปขี่เล่นได้ไหมคะ
แค่แป๊บเดียวคะ หนูจะรีบเอามาคืน” เด็กสาวถามคนงานหน้าตาทำทาง
ใจดี ที่เดินสวนมา

“เอาไปเถอะจ้ะ ของไร่ ใครอยากขี่ก็ขี่”

“ขอบคุณมากคะ” หล่อนโบยยิ้มหวานเจี๊ยบให้คนงานผู้นั้น รู้สึก
ว่าเรีงเหมือนนกได้ออกจากกรง

รุ่งรำไฟทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ให้ตัวเอง ท่องไร่เรื่องสิ่งห้โดยไม่ได้
รับอนุญาตจากเจ้าของ หล่อนปั่นจักรยานบุโรทุกอย่างไม่มีจุดหมายและ
ไม่สนใจทิศทาง หล่อนพยายามหลบเลี่ยงสถานที่ที่มีคนอยู่ แล้วมุ่งหน้า
ไปสู่บริเวณที่เงียบสงบ แต่แค่อีลึบนาทีกี่เริ่มล้ำ ปวดเมื่อยนอนง เหงื่อก็ออก
จนชุ่มหลังไปหมด

“น้ำตกรักแรก” หล่อนอ่านตัวอักษรบนป้ายไม้ใกล้กับจุดที่หยุดพัก
“ชื่อเก๋จัง”

เด็กสาวได้ยินเสียงน้ำตกจากที่สูงลงมากระทบโขดหิน ดังซู่ๆ จาก
ดงไม้หนาที่บ ดึงดูดให้จอดพาหะสองล้อเหมือนถูกสะกดจิต หล่อนเดิน
ลัดเลาะไปตามทางดินซึ่งทอดยาวในลักษณะคดเคี้ยว สองข้างทางมี
กล้วยไม้ป่าออกดอกกระจุกกระจิมสวยงาม พาให้อารมณ์สุนทรีย์

ทว่ารุ่งรำไฟไม่รู้ร้ว่าน้ำตกรักแรกเข้าได้สองทาง ด้านหน้าเป็นทาง
รอยกรวดที่มีการปรับปรุงแล้ว มีลานจอดรถ ชุ้มชายเคื่องดื่ม และบริการ
ห้องน้ำฟรี เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมตั้งแต่แปดโมงเช้าถึงสี่โมงเย็น ส่วน
ด้านหลังคือทางดินที่หล่อนกำลังเดินอยู่ ซึ่งมีไม่กี่คนที่ใช้เส้นทางนี้

หลังสี่โมงเย็นคือเวลาสำหรับเก็บขยะ ทำนุบำรุง และเคลียร์สถานที่
จากนั้นหลังหกโมงเย็นเจ้าของไร่ออกกฎเหล็ก ห้ามใครหน้าไหนเข้าใกล้

น้ำตกเด็ดขาด ยกเว้นเข้ากับนายเสือ สีขเรศ สิงควรรณ เจ้าของไร่พันดาว เพื่อนรักเพื่อนแท้ซึ่งผูกพันกันมาตั้งแต่เยาว์วัย

“สวยจัง” เด็กสาวเจอน้ำตกส่วนบุคคลในที่สุด มันสูงลดหลั่นลงมาหลายชั้น แทรกตัวอยู่กลางแมกไม้เขียวขจี ทำให้หล่อนตื่นตะลึงจนลืมหันต์ สังกะสีรอบตัว ถ้าไม่มีเสียงผุดทะลิ่งขึ้นเหนือผิวน้ำ คงอีกนานกว่าจะตระหนักว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ผิดที่ ในแอ่งน้ำใสแจ้วมีคนกำลังดำผุดดำว่ายคล้ายร่อนอยู่ และบัดนี้เขาประสงค์จะพาร่างเปลือยขึ้นฝั่ง

“ช่วยแล้ว” รุ่งรำไพเบิกตาโพลง ไม่เคยเตรียมใจว่าจะเจอกับสถานการณ์คับขันเช่นนี้มาก่อน

“อู๊ย!” หล่อนก้าวถอยหลังอัตโนมัติ ก็ชนโครมเข้ากับแผงอกแข็งแกร่งของบุรุษผู้หนึ่ง

“เธอเป็นใคร” ชายผู้นั้นกระซอกบ่าบอบบางให้หันมาเผชิญหน้ากับเขา

“เด็ก” เขามองหน้า ปาก และทรวงอกสาวที่สะท้อนขึ้นลงภายใต้เสื้อยืดอย่างพิจารณา

“ปล่อยหนู!” หล่อนสะบัดตัวเต็มแรงแต่ไม่หลุด มือแกร่งจึงเลื่อนมาจับต้นแขนขาวนวลแน่นอย่างพร้อมจะเอาเรื่อง

“ลูกหลานคนงานสินะ อยู่ไร่เรื่องสิงห์เธอต้องรู้ ว่าหลังหกโมงเย็นห้ามใครมาเจอแถวนี้ กล้าดียังไงมาแอบดูผู้ชายอาบน้ำ ถ้ามองตั้งแต่ยังเล็กมันน่าจับหวดกันนัก”

“อะไรวะ” สีขเรศตะโกนถาม ขณะเข็ดเนื้อเข็ดตัวด้วยผ้าขนหนูอยู่บนโขดหิน

“เปลี่ยนเสื้อผ้าหะ เดี๋ยวจัดการเอง” ตะโกนบอกเพื่อนเสร็จก็หันมาสนใจนักโทษในเสื้อมือต่อ เจ้าหล่อนหน้าเขียว โคนจับได้จะจับแบบนี้ ถ้าจับไม่ได้ปานนี้คงใช้สายตาทะลอมเพื่อนเขาจนเพลิน

“ไม่ใช่อย่างที่คุณเข้าใจ หนูแค่อยากมานั่งน้ำตก เห็นเสียงๆ ไม่คิดว่า

จะมีคนอยู่”

“ฟังไม่ขึ้น!” ชายหนุ่มตวาดลั่น “รถสองคันจอดโชนโทอยู่หน้าปากทาง แต่ถึงไม่มีรถจอดเธอก็ต้องรู้กฎ ที่นี้เป็นของฉัน เธอก็ต้องทำตามกฎของฉัน อย่ามาแถมให้สี่ข้างถลอก”

“ไม่เห็นจะมีสักคัน ถ้ามีหนูคงไม่เดินทะเล่อทะล่าเข้ามา ใช่ว่าหนูชอบที่ที่มีคนเยอะๆ หนูเองก็ต้องการความสงบ อยากไปในที่ที่ไม่มีคนเหมือนกัน”

“อูวะ! ผิดแต่ไม่ยอมรับผิด” คนพูดตวาดว กระจุกกระเดี้ยยังอ่อนแอๆ กลับกลัดต่อปากต่อคำกับเขา ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่แบบนี้ เป็นลูกเป็นหลานพอจะดีให้กันระบมเลย

“จะให้หนูทำยังไงคะ” รุ่งรำไพพยายามบิดแขนหนี แต่ผู้ใหญ่หน้าโหดก็ไม่ยอมคืนอิสระให้ง่ายๆ

“ลูกเค้าเหล่าใคร พ่อแม่เธอทำงานขึ้นตรงกับหัวหน้างานคนไหน”

“เออ...”

“ตอบ!”

“คุณ...คุณเป็นใครคะ” เด็กสาวถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ รู้สึกสังหรณ์ใจทะแม่งๆ ว่าที่คนตรงหน้าวางอำนาจบาตรใหญ่ขนาดนี้ หล่อนคงจุดได้ตำตอเข้าแล้วกระมัง

“นายสิงห์ เจ้าของไร่เรื่องสิงห์ ไม่รู้จักเขารอกรี้” สีขเรตชิงตอบและตั้งคำถาม หลังเพ็งแต่งตัวเสร็จ

รุ่งรำไพอำปากห่อ มองสิงหราชตาค้าง นี้เองเป้าหมายที่คุณพริ้มเพราอยากให้ลูกสาวคนใดคนหนึ่งพิชิตใจ ระหว่างเดินทางมาที่นี้หล่อนได้ยีนสารพัดเรื่องราวและสารพัดวิธีอ้อยเขา

“ช่วงนี้ปิดเทอม คนงานอาจจะพาลูกหลานมาพัก อย่าถือสาหาความกับเด็กเลยเพื่อน อาจจะเพิ่งมาอยู่ใหม่ ปล่อยๆ ไปเถอะ หน้าจ้อยหมดแล้ว”

ผู้ชายสองคนลักษณะนิสัยคล้ายคลึงกัน รูปร่างสูงใหญ่ไล่เลี่ยกัน ทว่าคนหนึ่งมองสาวรุ่นตาตุ่ แต่อีกคนกลับแก้ต่างให้ ด้วยกลัวเพื่อนรัก จะบิบบั้นแขนเล็กๆ หักเสี้ยก่อน

“ขอโทษคุณสิงห์ชะ” สีขเรศช่วยไกลเกลี้ย สงสารเจ้าของดวงตา เปวๆ ที่กำลังมองเพื่อนรักอย่างหวาดๆ

“ขอ...ขอโทษค่ะ” รุ่งรำไพหน้ามุ่มๆ เมื่อสุดท้ายหล่อนกลายเป็น คนผิด

“จะค่าแล้ว ปานนี้ย่าสร้อยคงชะเง้อคอยยาว ส่งคนมาตามตั้งแต่ สี่โมงเย็นไม่ใช่หรือ รีบไปเหอะ”

“ไม่รีบ เพราะไม่อยากไป” สิงหราชหลุบตามองเซoleyในกรงเล็บ เห็นเด็กสาวแปลกหน้าขยับตัวยุกยิกให้หลุดจากเงื้อมมือเขา ดูดีๆ ก็น่ารัก ไม่หยอก แก้มขาวน่าพิศ ปากแดงระเรื่อน่าจูบ ห่าเอ๊ย! คิดอะไรเสียตึก

“เห็นแก่นายเสื้อฉันจะไม่เอาโทษ คราวหน้าถ้าโผล่มาป่วนอีกละก็ จะจับโยนน้ำตกให้เปียกม่อลอมม่อแลกเป็นลูกหมาตกน้ำเลย” เจ้าของไร่ เรื่องสิงห์ขู่สำหรับ ก่อนจะปล่อยเด็กสาวให้เป็นอิสระ

“ขอบคุณนะค่ะ” รุ่งรำไพรีบไหว้สีขเรศเมื่อนิ้วแกร่งคลายออก ส่วนคนใจร้ายหล่อนไม่ยอมกมองหน้าด้วยซ้ำ

“จะค่าแล้ว รีบๆ กลับบ้านละ อย่าเถลไถลเดียวพ่อแม่จะเป็นห่วง” เจ้าของไร่พันดาวพุดจาตืออย่างผู้ใหญ่อ่อนเด็ก

เมื่ออยู่ใกล้ผู้ชายสองคนรุ่งรำไพรู้สึกเหมือนตัวเท่ามด หล่อนอายุ สิบเจ็ดไม่ใช่เจ็ดขวบ พวกเขาถึงได้พุดรารวกับหล่อนเป็นเด็กเล็กๆ

ร่างบางจำอ้าวกลับไปทางเดิมโดยไม่เหลียวหลัง และไม่สนใจว่า อาจมีคนมองตาม ไกลค่าแล้วปานนี้สามสาวคงหงุดหงิดกันเต็มที่ ในเมื่อ พ่อรจนาของพวกหล่อนยังแฮ่ระเหยล่อยชายอยู่ที่น้ำตก ไม่ยอมไปเสียด พวงมาลัยเลือกแม่พันธุ์ที่ดันดันมาจากกรุงเทพฯ เสียที

ชีวิตหล่อนเกิดมามีกรรม ต้องรองมือรองเท้าลูกๆ คุณพริ้มเพรา

โอกาสเรียนต่อระดับปริญญาตรีหรือโทที่ จะหางานทำก็หวังคุณป้า ไม่มี
หล่อนสักคนใครจะรับผิดชอบงานบ้านงานเรือน ลูกพี่ลูกน้องของหล่อน
แต่ละนางหียบหย่งจับจด ดีแต่กรี๊ดกรายไปวันๆ สวยแต่รูปจวบไม่หอม
ขนานแท้

รุ่งรำไพปั้นจักรยานมาถึงเรือนไทยหลังโถพารเมื่อฟ้าเริ่มมืด

“อ้าว! มาพอดี คุณพริ้มเพราหาตัวหนูอยู่แน่ะ” ฉวีวรรณส่งเสียง
ทักเมื่อเห็นหล่อน

“ขอบคุณค่ะ”

เด็กสาวรีบล้างเท้าแล้วขึ้นบันไดไปบนเรือน ก็พบว่าคนกลุ่มเดิม
ยังตั้งหน้าตั้งตารอสิงหราอย่างไม่ระย่อ เพราะใครต่อใครอยากหอมล้อม
เอาใจเขาจึงหยิ่งทะนงตัวว่าตนสำคัญ แก่ออยากได้แม่ของลูกยังมีคนมา
ยื่นใบสมัครหน้าสลอน ถ้าอยากได้เมียคงต้องแจกบัตรคิวเลยทีเดียว

“ไปไหนมาซะ!” หม้ายลูกสามถลึงตาใส่ทันทีที่หล่อนขึ้นมาถึงบน
เรือน “ขับรถมาทั้งวันป้าเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวไปหมด จะเรียกให้มาบีบนวด
ชะหน่อยแต่หาหัวไม่เจอ”

“ใครละนั่น” คุณนายสร้อยระย้าเขม่นมองเด็กสาวที่มาใหม่

“หลานห่างๆ ของดิฉันค่ะ เป็นกำพริ้ว พ่อแม่ตายตั้งแต่ยังเด็ก”

“อ้อ” หญิงชราพินิจตรูณีวัยกำดัด หล่อนนั่งพับเพียบลงบนพื้น
เก็บปลายเท้ามิดชิด แล้วจึงเริ่มต้นปรนนิบัติคุณป้าขึ้นบันไดให้คลายเมื่อย
ไม่ได้ทำตัวเสมอญาติๆ ซึ่งนั่งสบายอยู่บนเก้าอี้

“หน้าตาจิ้มลิ้มเอាការ เสียตายยังเด็กนัก ถ้าอายุไล่เลี่ยกับแม่พัชร
ฉันจะขอเพิ่มตัวเลือกให้พ่อสิงห์ จากสามคนเป็นสี่คน”

“แหม! คุณนายละก็ ยายรุ่งกะโปโลออกปานนี้คุณสิงห์คงไม่แผล
หрокคะ ครองโสดมายันสามสิบหกแสดงว่าช่างเลือกช่างดี โน่นก็ไม่ดี
นี่ก็ไม่ได้ ถ้าไม่เลือกปานนี้คงมีลูกครึ่งโหลวิ่งเล่นเป็นพรวนแล้วมั้งคะ”

“นี่! อย่ามาว่าหลานฉันนะ พ่อสิงห์ช่างเลือกก็เพราะเขาเลือกได้
แม้แต่หล่อนยังพาลูกๆ มาให้เขาซื้อจิ้มถึงที่ หลานฉัน...ฉันดำได้คนเดียว
คนอื่นห้ามแตะ”

ผู้มาเยือนหน้าเจียนกันถ้วนทั่ว ไม่เว้นแม้แต่รุ่งรำไพ

“อีแก่” แพรพลอยทำปากขมุบขมิบ

“อู๊ย! คุณสิงห์มาโนนแล้วค่ะ” คุณพริ้มเพราะขึ้นไปยังร่างสูงที่กำลัง
เดินขึ้นเรือน ส่วนสาวๆ แข่งกันชะเง้อคอยาว มีคนเดียวที่พยายามทำตัวลึบ
ไม่อยากเจอหน้าเขาสักนิด เพราะเพิ่งมีเรื่องกันมาหยกๆ

“มา มานั่งข้างย่า มารู้จักลูกสาวคุณพริ้มเพรา สวดยหาดฟ้ามาดิ
กันหมดทุกคน”

เดิมทีสิงห์ราชตั้งใจจะรวนไล่แขก แต่พอเหลือบไปเห็นเด็กหน้าตา
บ้องแบ้วที่เพิ่งเจอกันเมื่อครู่ก็เปลี่ยนใจ

“สวัสดิ์ค่ะคุณสิงห์ สบายดีนะคะ” คนเป็นแม่รีบปูทาง

“ครับ สบายดี” ชายหนุ่มเลือกนั่งในมุมที่มองเห็นดวงหน้าเรียวเล็ก
ถนัด

“แม่เพ็ญ แม่แพร แม่พัชร แนะนำตัวกับคุณสิงห์สิจ๊ะ”

“จำเพ็ญได้ไหมคะ เราเคยเจอกันแล้ว เพ็ญคะ เพ็ญฤทัย”

“จำไม่ได้” สิงห์ราชตอบทันทีวัน อย่างไม่คิดจะรักษาน้ำใจ

“แพรคะ แพรพลอย ตัวจริงคุณสิงห์หล่อกว่าในรูปอีกนะคะ”
หญิงสาวยิ้มหวานย้าวยวน รอยยิ้มของหล่อนกระซกใจชายมานักต่อนัก
แล้ว

“ขอบคุณ” เขาตัวดีส่ายตามองผ่านไป ไม่ยิ้มตอบและไม่ชวนคุย
ต่อ

“พัชรคะ พัชรภา” ลูกสาวคนเล็กของคุณพริ้มเพราะนี่ก็ชื่นชม
ความหล่อคมเข้มสมชายชาติตรีของชายหนุ่ม แต่ก็นั่นแหละหล่อนมีแฟนแล้ว
ความสัมพันธ์เลยเถิดถึงขั้นเสียเนื้อเสียตัว แถมรสสวาทของแฟนหนุ่ม

ก็ติดอกติดใจจนยากจะไถ่ถอน

หลังสามสาวแนะนำตัวเสร็จ สายตาทั้งคู่ก็จ้องเบ่งไปยังเด็กสาวที่นั่งก้มหน้าดูอยู่บนพื้น นั่นเพราะบุรุษหนึ่งเดียวเพิ่งความสนใจไปที่ร่างบาง

“หลานสาวคุณพริ้มเพรา นะ ยังเด็กอยู่มาก” คุณนายสูงวัยบอกเล่าลอยๆ

“หลานห่างๆ” พี่คนรองกับน้องคนเล็กพร้อมใจกันขยาดความ

“ผมแค่แวะมาบอกว่า สองทุ่มครึ่งจะมีโชว์นิดหน่อยจากทางไร่แขกชาวกรุงจะได้ไม่เหงา ผมสั่งจัดการแสดงที่ลานดินหน้าเรือนย่า พวกคนงานกำลังทยอยขนอุปกรณ์อยู่”

“ดีค่ะ ถ้าค่ำแล้วให้ปิดประตูหน้าต่างนอนเงียบพัชรคงอดอดใจตายคนบ้านนอกชินแต่พัชรกับพี่ๆ ไม่ชินค่ะ พัชรชอบนอนดึกตื่นสาย ไม่ชอบนอนหัวค่ำตื่นเช้า”

“ยายพัชร!” คุณพริ้มเพราอยากหยิกลูกคนสุดท้ายของเป็นกำลังที่พูดพล่ามเพื่อเจ้าพาให้คะแนนตก

“มีโชว์อะไรบ้างคะ เพ็ญอยากดูจังค่ะ”

“ดวงกระบองไฟ สัตว์แสนรู้ แล้วก็ศิลปะการต่อสู้ ระหว่างโชว์จะเสิร์ฟเมนูปิ้งๆ ง่ายๆ กับเครื่องดื่ม”

“ยอดไปเลยคะ แพรแทบรอถึงสองทุ่มครึ่งไม่ไหว แต่ละครายการน่าตื่นเต้นทั้งนั้น” แพรพลอยรีบอเขาจะขอเกาะเรียกคะแนน

“แค่แวะมาบอก ข้าวปลาไม่กินอะไร” หญิงชราถาม

“ครับ ผมยังไม่ได้อาบน้ำอาบทำ เหนียวตัวจะแยะอยู่แล้ว”

“จะไปทำธุระส่วนตัวก็ไปเถอะ แต่คืนนี้หลังจบการแสดงแล้วนอนกับย่าที่เรือนนี้ ไม่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมาให้เมื่อยตัวมทรอกนะ”

“บ้านผมกับเรือนย่าห่างกันแค่สี่กิโลฯ ปลูกสร้างอยู่ในรั้วเดียวกัน ขับรถแวนเดียวก็ถึง ผมไม่เมื่อยไม่เหนื่อยที่จะกลับบ้านตัวเองหรอกครับ”

“แค่คืนเดียวเท่านั้นแหละ จะรักบ้านหวังบ้านอะไรนักหนา คืนนี้ค้างกับย่า ฟุ้งนี่กินข้าวเช้ากับสาว ๆ จะได้รู้จักมักคุ้นกันยิ่งขึ้น ใ้อที่ตักปาก รับคำย่าไว้จะได้สำเร็จจุลวง”

เจ้าของไร่คอแข็งหน้าบึ้ง แต่คนอย่างคุณนายสร้อยระย้ามีหรือจะหงอ

“ห้องทับของพ่อสิงห์ที่เรือนนี้ก็มี แม่ฉวีสั่งให้เด็กบัดกวาดเช็ดถูแล้ว”

“อย่าห่วงเลยครับ อะไรที่ผมรับปากผมไม่เบี่ยงแน่นอน”

“ก็ดี เป็นลูกผู้ชายต้องรักษาคำสัตย์” ย่าหลานคุยกันอยู่แค่สองคน ไม่เปิดช่องโหว่ให้แขกชาวกรุงรุ่มวง

“ผมขอตัวก่อนนะครับ เจอกันสองทุ่มครึ่ง”

เพ็ญฤทัยอ้าปากแต่ไม่ทันแพรพลอย ที่ลูกพรอดไปหาสิงหราชอย่างรู้งาน

“แพรเดินไปส่งที่รถนะคะ นั่งนานๆ กลัวเหน็บกินคะ”

ชายหนุ่มม่อปรายตามองเด็กสาวตัวกะเบี๊ยกขณะกำลังเดินลงจากเรือน อยุ่ๆ ก็รู้สึกหงุดหงิดอย่างไม่รู้เหตุผล เจ้าหล่อนเอาแต่นั่งก้มหน้าสงบเสงี่ยม ทำเหมือนไม่เคยเจอกันมาก่อน

“ฉันสั่งจัดห้องไว้ให้แค่สองห้อง ไม่รู้ว่าแม่พริ้มเพราะจะพาหลานมาด้วย เดี่ยวจะเปิดห้องเพิ่มให้ จะได้นอนกันสบาย ไม่อึดอัดคับแคบ”

“อู๊ย! ไม่ต้องหรอกคะ ไม่ต้อง” คุณพริ้มเพราะโบกไม้โบกมือปฏิเสธ

“แค่สองห้องก็พอแล้วคะ แต่ละห้องกว้างขวาง เตียงก็ใหญ่ นอนห้องละสี่ห้าคนก็ยั้งได้”

“เอานี่นรี แต่จะว่าไปมาแปลกที่นอนรวมๆ กันก็ดี จะได้พูดคุยกระຈຸ່ງกระຈຸ່ງไม่เหงา เอาละ อีกแค่ชั่วโหม่งกว่าๆ ก็จะได้ถึงเวลานัด แยกย้ายไปพักผ่อนกันตามอัธยาศัยเถิด สองทุ่มครึ่งค่อยลงไปเจอกันที่ลานดิน” เจ้าของเรือนลุกขึ้นคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงทั้งๆ ที่อายุเจ็ดสิบเจ็ดแล้ว

“พัชรไม่เอานะคะ นอนเบียดเสียดเตียงละสามคน พัชรจะนอนห้อง

เดียวกับคุณแม่ ให้พี่แพร์กับพี่เพ็ญไปแย่งอากาศหายใจกับน้องรุ่ง” พัทธราภา ออกฤทธิ์ออกเดชทันทีเมื่อลับหลังคุณนายสร้อยระย้า

“เอ๊ะ! เรื่องอะไรโยนน้องรุ่งมาให้พวกพี่ พี่ก็อยากนอนสบายๆ เหมือน แก่นั่นแหละ” เพ็ญอุท้ยสวนทันควัน

“แกสองคนนี่ยังงักกันอะ! ยายรุ่งตัวเท่าลูกหมา ให้มันปู้ผ่านอนบนพื้นก็ได้ เรื่องหุยมหิมปလာชีวปလာสร้อยแท้ๆ หัดปล่อยวางซะบ้าง แหกปากเถียงกันปาวๆ เคยนึกบ้างไหมว่าแม่จะปวดกะโหลก”

“ไม่รู้ล่ะ ยังไงพัชรก็จะนอนกับคุณแม่ พี่เพ็ญ พี่แพร์ น้องรุ่ง นอนห้องเดียวกัน เป็นพี่ใหญ่หัดเสียสละบ้างสิ พัชรเป็นน้องเล็กต้องได้อภิสิทธิ์”

“อ้อบ้า! เป็นน้องเป็นน้องคิดจะป็นเกลียว คอยดูนะ ฉันได้ดิบได้ดีเป็นเมียคุณสิงห์เมื่อไหร่แกอย่าหวังมาพึ่งใบบุญ แค่หางตาฉันก็จะไม่แล”

“โอ๊ย! เหม็นขี้พิน ปานนี้คุณสิงห์เสร็จพี่แพร์ไปแล้วก็ไม่รู้”

“ยายเพ็ญ! ยายพัชร! ไปไปแยกย้ายกันได้แล้ว ไปอาบน้ำแต่งตัวสวยๆ ซะ” คนเป็นแม่ต้องออกโรงห้ามศึกสายเลือดคู่ภริยาจึงยอมหยุดต่างคนต่างสะบัดหน้าพริตไปคนละทาง

“กินข้าวหม้อเดียวกัน คลานตามกันออกมาแท้ๆ แต่กัดกันอย่างกับหมา เอ้อ...เวรกรรมของป่าจริงๆ รุ่งเอ๊ย”

รุ่งรำไพบเห็นใจคุณพริ้มเพร่ายิ่งนัก ไหนจะเครียดเรื่องเงิน ไหนจะเครียดเรื่องลูก สองปีก่อน...สามีของนางถูกเพื่อนร่วมก๊วนยิงตาย เหตุเพราะขัดใจกันในเรื่องเหล้า ก่อนตายเขาสั่งสร้างหนี้สินไว้บานตะไท สามสาวก็เอาแต่บ้าแพชั่น ห่วงสวยห่วงงาม ไม่มีใครสนใจประกอบอาชีพเลยสักคน

อะไรที่พอจะขายได้ หม้ายลูกติดก็เก็บขายจนเกลี้ยง ยืมเงินคนโน้นไปจ่ายคนนี้ หมุนเงินจนหมดปัญญา ข้อเสนอของคุณนายสร้อยระย้า จึงถูกใจนางยิ่งนัก ด้วยสิงหราชไม่ใช่ชาวไร่ตาสีตาสา เขาร่ำรวยกว้างขวาง เป็นเศรษฐีอันดับต้นๆ ของจังหวัดตาก ถ้ามีหลานยายเป็นทายาทตระกูลใหญ่ นางกับลูกๆ คงจะลืมตาอ้าปากได้

3

นกขมิ้นวัยกระเตาะ

แขกชาวกรุงตื่นตาตื่นใจกับการแสดงทุกชุด ส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดวี๊ดว้ายดังไม่ขาดระยะ มีก็แต่รู้รำไพที่เทศความสนใจให้เมียงปลาเผา กับบาร์บีคิวเสียบไม้ มือเย็นหล่อ่นไม่ได้ร่วมวงอาหารกับบรรดาญาติๆ เพราะมัวแต่ไปปั่นจักรยานเล่น เกือบๆ จะสามทุ่มจึงออกอาการหิวโซ

“มองแล้วมองอีก เสน่ห์หญ้าอ่อนทิมตารีโง” คุณนายสร้อยระย้าสะกิดแขนหลานชาย

“โน่น แม่สามคนโน้นเป้าหมายของแก นั่นนะเด็ก อยู่นอกบัญชีรายชื่อ”

“อยากมองผมก็มอง ไม่ได้คิดลึกลับคิดไกลถึงขั้นจะกินตับ ตาของผมไม่ใช่ของยา”

“ยะ! ตาของพ่อสิงห์ ระวังเถอะตาจะพาดินเดินเข้าคุก ช้อหาพรากผู้เยาว์นะรู้จักไหม” คนแก่วัยเตี๊ยน “แม่เพ็ญ แม่แพรว แม่พัชร ถูกใจคนไหนก็เลือกเอาสักคน”

“ไม่ถูกใจสักคน กระตะทั้งสามพี่น้อง”

“นี่! แกจะผิดคำพูดกับย่าไซ้ไหม ย่าอุตสวรรค์เสาะหาสาวสวยมาใส่พานประเคนให้ถึงที่ ขอแค่อุ้มเหลนก่อนตายให้ชื่นใจไม่ได้ขอให้แกมีเมีย ยังจะยึกยักหาทางบิดพลิ้ว มันน่าแพนกวาลให้หัวร้างข้างแตกนัก”

“ผมพร้อมจะรับผิดชอบคำพูดของผมทุกคำ แต่ยากี่ต้องไม่ลืมชื่อแม่ ถ้าแม่พันธุ์ไม่ถูกใจผมมีสิทธิ์ปฏิเสธ” สิงหราชยืนยันความต้องการของตัวเอง

“ถามจริงๆ เอะ แกจะทำตัวเป็นลูกพี่ลูกน้องอะไร นอนกันแค่ครั้งสองครั้งเชิญให้ตาหนูยายหนูมาเกิด ไม่ได้ตกลงปลงงขึ้นถาวรเสียหน่อย” คุณนายสร้อยระย้ารำคาญหลานชายตัวเองเต็มที

“ผมเป็นผู้ชายแต่ผมก็เลือกนะยา ไม่ใช่คล้ำไม่มีหางเป็นฟาดตะ”

“แล้วพ่อสิงห์จะเอาอย่างไร ถ้าไม่ถูกใจสักนาง พรุ่งนี้ย่าจะคุยกับแม่ฟรีเมียให้เขาพาลูกพาหลานกลับกรุงเทพฯ จะได้ไม่เสียเวลามาก แล้วย่าจะติดต่อสาวบ้านอื่นให้ เมื่อจะปลูกเจอคนที่พ่อสิงห์ถูกจริต”

“อย่าเพิ่งด่วนใจร้อนเลยครับ เพิ่งเจอหน้ากันหยกๆ ผมไม่อยากจะตัดสินใจแบบว่าจะเอาใครไม่เอาใคร” เขาพูดพลางชำเลืองไปทางร่างเล็กก็เห็นเด็กสาวเอามือลูบพุง หน้าตาท่าทางบอกชัดว่าอิมแปด

สองย่าหลานนั่งดูการแสดงต่อ คนหนึ่งเซิดคางคอแข็ง เริ่มไม่สบอารมณ์นิดๆ ทว่าคนหนึ่งกลับสงบเยือกเย็นเพราะขัดคอกันบ่อย ถึงขั้นทะเลาะพุ่มเถียงกันก็เคย แต่ทุกคนในไร่เรื่องสิงห์ล้วนตระหนักดีว่าคุณนายสร้อยระย้ารักสิงหราชมากเพียงใด เขาเป็นแก้วตาดวงใจ และเป็นความหวังเดียวที่นางจะฝากผีฝากไข้

สี่ทุ่มหลังการแสดงจบลง ร่างสูงก็ถูกมະรุมมะตุ้มจากสามศรีพี่น้องที่รวมใจกันมาออกอ้อน ขอให้หนุ่มหล่อสละเวลาเป็นไถ่กิตติมศักดิ์พาชมไร่กุหลาบในวันพรุ่งนี้ มีแค่สาวเดียวที่นั่งหงอย ฐิติอยู่ผู้ผิดที่ผิดทางและเป็นส่วนเกินที่ไม่มีใครสนใจ

ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น เจ้าของบ้านกับบรรดาแขกก็แยกย้ายกันไปพักผ่อนห้องใครห้องมัน คนงานชายหลายคนเร่งจัดเก็บข้าวของไม่ถึงห้าทุ่มลานดินก็เตียนโล่งดังเดิม

“จะทำอะไร” แพรพลอยที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ เห็นรุ่งรำไพในห้องของตัวเองก็กระซอกเสียงถาม

“รู้งี้จะเอาผ้าห่มมาปูนอนคะ”

“อย่าแม้แต่จะคิด” หญิงสาวกระตุกผ้าานวมออกจากมือบาง “ไปนอนห้องคุณแม่ สะเออะมาลยหน้าลยตาในห้องนี้ วอนโดนตบหรือไง”

“อะไรของแกสะยายแพร นังรู้งี้มันจะนอนบนพื้นกับปล่อยมันสิได้ไปห้องคุณแม่ก็เท่านั้น ยายพัชรมันยอมชะที่ไหน เมื่อตอนค้ำยังแงงๆ ใส่พื้ออยู่เลย” เพ็ญฤทัยที่นั่งขีดเครื่องสำอางหน้าโต๊ะเครื่องแป้งปรามด้วยความรำคาญ

“ยอมไม่ยอมก็เรื่องของยายพัชร แพรไม่เกี่ยว แพรไม่นอนร่วมห้องกับคนรับใช้หรอกนะ ชยะแขยง พาให้นอนไม่หลับ”

“นังรู้งี้มันไม่ใช่...”

“อย่างนังรู้งี้ ถ้าไม่เรียกว่าคนรับใช้จะให้เรียกว่าอะไร มันทำงานงกๆ แลกข้าววันละจานสองจาน ทั้งถูพื้น ซงกาแพ หรือแม้แต่ขัดห้องน้ำ พื้เพ็ญหูปากเหอะ อย่าคิดแปรพัคตร์เสียวนะ” แพรพลอยขึ้นเสียงใส่พี่สาว

“โอ๊ย! รำคาญ แกกับยายพัชรมาตะเถาะเดียวกันปะ เป็นน้องแต่ทำตัวเหมือนเป็นแม่ อยากจะทำอะไรก็เพ็ญ พื้ไม่ยุ่งด้วยแล้ว” เมื่อเถียงสู้น้องไม่ได้เพ็ญฤทัยก็สะบัดหน้าเข้าหากระจก แล้วขีดเครื่องสำอางต่อ ปล่อยให้รุ่งรำไพโดนแกล้งต่อไป

“ไปสิ! ยืนหัวโตอยู่ทำไม หอบข้าวหอบของของแกออกไปด้วย รู้งี้ว่าเกลียดยังจะมาป่วนเปี้ยนอนอยู่ใกล้ๆ อีกร” แพรพลอยสวมบทนางมารร้ายเต็มที่

เจ้าของดวงตาแดงระเรื่อหัวกระเป่าและพาตัวเองออกจากห้องอย่างไร้ปากเสียง ปวยการจะร้องขอความเห็นใจจากหญิงสาวตรงหน้า ลูกสาวคนรองของคุณพริ้มเพราหาเรื่องจิกกัดหล่อนอยู่บ่อยๆ แม้จะมีรูปลักษณ์ดูนางฟ้าแต่ก็ริยวจากลับตรงกันข้าม

“มันทำอะไรให้แกจนเกลียดจังซังนี่” หลังเด็กสาวออกจากห้อง
คนเป็นที่ก็ตามน้องสาวทันที

“แหม...ทำเป็นตาม อย่างกับตัวเองเป็นแม่พระ”

“ก็ใช่ พี่ชอบชมมัน ใช้มันทำนู่นทำนี่ แต่ก็ไม่มีใครคิดเท่าพวกแก
เกิดยายพัชรไม่เปิดประตูรับนั่งจู้ คินนี่มันจะชุกหัวนอนที่ไหน”

“ช่างอะไรแพรวไม่สน ถ้าพี่เพ็ญห่วงมันหนักก็ตามไปโอ้มันลึเคะ แพรว
ง่วงจะนอนละ” แพรวพลอยพูดจบก็ล้มตัวลงบนเตียง

เพ็ญอุทัยเหลือบมองประตูแวบเดียวก็ยกไหล่ รุระไม่ไข้ ซี้ก็เกียด
ทะเลาะกับน้องๆ แต่ละคนล้วนวาทจาจัดจ้าน แทบจะชี้คอพี่คนโตอยู่
รวมร้อ

รุ่งรำไพออกมายืนจ้องอยู่หน้าห้องพักรับรองแขก ไม่อยากเจอหน้า
พัชรภา ด้วยรู้นิสัยญาติห่างๆ ดี แต่อย่างน้อยยังมีคุณป้า ท่านไม่ใจไม่
ใส่ระกำกับหล่อนนัก

“คุณแม่อาบน้ำอยู่ จะเอาอะไร” พัทธภาเปิดประตูหลังได้ยินเสียง
เคาะ ทว่าพอเหลือบมองกระเป๋าย่อมในมือเด็กสาวก็ทำปากเบ้ “อ้อ...
โดนไล่มาละสิ เสียใจอะ กลับไปหาพี่เพ็ญกับพี่แพรวไป ฉันทไม่ให้แก่เข้า”
พูดจบก็ปิดประตูบัง ไม่สนใจว่าคนที่ยืนอยู่หน้าห้องแทบจะปล่อยโฮ มนุษย์
เหมือนกันเหตุใดจึงแล้งน้ำใจถึงเพียงนี้

ตึกสงัดอากาศเย็นจัด บ้านเรือนไทยหลังใหญ่ยังคงเปิดไฟ

ไว้บ้างเป็นบางดวง มีร่างเล็กนั่งกอดเข่าอยู่บนที่นอนนอกชาน อาศัยพึ่งหลัง
กับเสาไม้สัก ปานนี้ใครๆ คงหลับกันหมดแล้ว โธ่เอ๊ย! ก็ไหนว่าทำดีได้ดี
รุ่งรำไพทำดีมาตลอดทั้งชีวิต แต่ผลลัพธ์คือถูกรังแกอยู่ร่ำไป บางครั้งหล่อน
ก็ท้อใจ อยากเป็นคนเลวเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“ตี้น!”

หลังจากผล็อยหลับไปด้วยความเพลียก็มีคนมาเขย่าแขนปลุก

รู้จําไฟล้มนตาอย่างงัวเงีย ทว่าหายสะลึมสะลือทันทีตอนเห็นใบหน้าคม
เข้มชัดๆ ของสิงหราช หล่อนตกเป็นจําเลยให้เขาซັกฟอกอีกแล้ว

“อธิบายมาซิ” ชายหนุ่มย่นหัวคิ้วเข้าหากัน หลังจากสัมผัสแขน
เย็นเฉียบของเด็กสาว

“หนู...” ไม่รู้จะพูดอะไรดี

“หอบกระเป่าเสื้อผ้าออกมา นั่งตากน้ำค้างทำไม เล่นอะไรของ
เธอ”

รู้จําไฟก็หันหน้าตํา น้ำท่วมปาก พุดออกไปรังแต่จะสาวไส้ให้กากิน
ดีไม่ดีจะถูกมองว่าเป็นคนขี้ฟ้อง

“ถ้าไม่มีที่นอน จะหาที่นอนให้” ชายหนุ่มดึงแขนหล่อนให้ลุกขึ้นยืน
อย่างถือวิสาสะ

“เออ...” เด็กสาวกลกตาอย่างงงๆ อยู่ๆ ก็ได้รับความอาทรจาก
คนที่เจอหน้ากันแวบแรกก็ทำท่าเหมือนจะหักคอ

“สรุปว่ามีหรือไม่มี ที่นอนนะ”

“ไม่... ไม่มีค่ะ”

“เอามานี้” สิงหราชแยงกระเป่าเสื้อผ้าไปถือไว้เอง จากนั้นก็เดิน
นำลิวๆ ให้เด็กสาวเดินตามหลัง

“คืนนี้นอนที่นี่ พรุ่งนี้จะสั่งคุณฉวีจัดห้องใหม่ให้” เขาเปิดประตูไม้
แกะสลัก เปิดเผยห้องกว้างแก่สายตาสงสัยของรู้จําไฟ

“ห้องใครคะ” หล่อนกวาดตาสํารวจภายในห้อง ช้างเตี้ยยังมี
โต๊ะทำงาน ที่มีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและแฟ้มเอกสารวางอยู่

“ห้องฉัน”

“ห้องคุณ!”

สิงหราชไม่สนใจน้ำเสียงแตกตื่นของเด็กสาว เดินอาดๆ ผ่านกรอบ
ประตูเข้าไปในห้องอย่างคนบริสุทธิ์ใจ

“ฉันทยกเตียงให้” เขาวางกระเป่าเก่าปอนข้างตู้เสื้อผ้า ก่อนจะเดิน

ย้อนกลับมาสบตาซึ่งมีแต่คำถาม

“แล้วคุณ...แล้วคุณล่ะคะ” หล่อนกลายเป็นคนติดอ่างขึ้นมา กะทันหัน อยู่ใกล้คนมั่นใจสูงทำให้รู้สึกตัวจ้อยกว่าปกติ

“ฉันจะกลับไปนอนบ้าน อยู่ห่างจากที่นี่นิดเดียว เรอนอนให้สบาย เอะอะ นี่ก็ตีึกมากแล้ว นอนห้องฉันรับรองปลอดภัย ฉันรักษาเกียรติของตัวเองเท่าชีวิต ไม่ยอมกลับมาทำมิดีมีร้ายเธอแน่ๆ”

“คุณ...คุณหายโกรธหนูแล้วหรือคะ” หล่อนกลั้นใจถาม “ก็...” โหนกแก้มสูงปรางภูสีแดงระเรื่อเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ตอนเย็น

“ขอโทษที เมื่อเย็นฉันบ้าไปหน่อย เธอเป็นแค่เด็กหลงทาง ไม่ใช่พวกถ้ามอง”

รู้จำไผ่เป็นนึ่งซึ่ง เพ็ญฤทัย แพรพलय และพัชราภา หรือแม้กระทั่ง คุณพริ้มเพรา คนเหล่านั้นไม่เคยเอ่ยปากขอโทษหล่อนสักครั้ง ต่างจาก สิงหราช เขาเป็นผู้ใหญ่ทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิ แม้จะเกิดก่อนหล่อนหลายปี มีอันจะกินสิ้นเหลือ แต่เขาก็กล้าตักตักศรีให้แก่เด็กเมื่อวานขึ้น

“เอาเป็นว่าฉันจะแก้ตัว ระหว่างที่เธอพักอยู่ที่นี่ฉันจะเทกแคร์เธอเป็นพิเศษ ต้องการอะไรหรืออยากได้อะไรบอกฉัน ฉันจะจัดหาให้”

“ไม่...ไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“ต้องเป็นสิ ไม่งั้นเธอจะจำฝังใจว่าฉันนิสัยไม่ดี เอาละนอนต่อได้แล้ว พรุ่งนี้จะพาเที่ยว” ชายหนุ่มเดินไปที่โต๊ะทำงาน เก็บคอมพิวเตอร์พกพา ใส่กระเป๋าสีดำ และหอบแฟ้มเอกสารทั้งหมดกลับบ้านไปด้วย

“ไปละ ง่วงเหมือนกัน”

“ตะ...เดียวคะ” รุ่งจำไผ่รั้งชายหนุ่มเอาไว้เมื่อนึกอะไรขึ้นได้

“คุณเก็บของมีค่าไว้ในห้องหรือเปล่านั้น หนูกลัวว่าถ้ามีอะไรหายไป หนูจะ...จะตกที่นั่งลำบาก”

“มีแต่เฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่ๆ แยกไหวหรือเปล่านั้น” ดวงตาคู่คม สะท้อนแสงไฟ เห็นประกายล้อเลียนเด่นระริก

“ห้องนี้เป็นห้องเก่าของฉัน ตั้งแต่แยกบ้านกับย่าฉันเคยมาค้างแรมสองสามครั้ง ไม่มีของมีค่าอะไรให้ขโมยหรอก แต่ถึงมีเธอก็คงไม่อยากจะขโมย ขโมยขโมยใจถ้าจับได้ฉันเอาถึงตาย”

“ให้หนูนอนห้องคุณ จะดีหรือคะ” เด็กสาวยังลังเล

“อีกไม่กี่ชั่วโมงก็เช้าแล้ว จะคิดหุยมหิมให้ปวดสมองทำไม”

“ก็...”

“นอนซะ” ชายหนุ่มเดินสวนกับร่างบางตรงหน้าประตู ไม่หยุดเอ่ยราตรีสวัสดิ์หรือแม้แต่สบตา

ทว่าระหว่างที่เดินผ่านแขนเสื้อของสิงหราชสัมผัสโดนไหล่ของเด็กสาวเบาๆ แค่นั้นฝ่ายหญิงก็สะดุ้งโหยง รู้สึกร้อนผะผ่าวตลอดลำแขนโลกแคบๆ ของหล่อนมีสีสันทันขึ้นอย่างประหลาด ผู้ชายที่เคยสนิทชิดเชื้อมีเพียงพ่อ ซึ่งลวงลับไปนานแล้ว

เสียงฝีเท้าเดินห่างออกไปเรื่อยๆ รุ่งรำไพอยากมองตามแผ่นหลังของเขาแต่ไม่กล้า กลัวเขาจะหันมาดู จึงรีบเข้าห้อง รีบพับผอน พรงนี้ยังต้องรับมือกับสามพี่น้องชาวจีน ถ้าพวกนั้นรู้ว่าหล่อนได้นอนเตียงนุ่มๆ ของหนุ่มโสดเพอร์เฟกต์ที่หมายตาคงไม่แคล้วฟาดงวงฟาดงา เผลออๆ จะหาเรื่องแกล้ง โทษฐานทำตัวน่าหมั่นไส้

คุณนายสร้อยระย้าเปียงตัวหลบข้างตู้โชว์ มือขวายกขึ้นทาบอกซ้าย หัวใจคนแก่เต้นตึกตักเป็นจังหวะฮาร์ดคอร์ ตาเถนตลก! ยายชีแตก! สามแถวแดนซ์! นางไม่ได้ตาฟาด หลานสาวคุณพริ้มเพราะก้าวออกจากห้องนอนของสิงหราช เหลียวซ้ายแลขวาโลกแลกก่อนจับประตูปิด เวลานี้เพิ่งจะเจ็ดโมงเช้า แสดงว่าเมื่อคืน...

โถ โถ โถ พ่อคุณเอ๋ย ชอบกินเด็กก็ไม่บอก มีน่านะ นำเสนอนหญิงสาวให้กรายๆ ก็ปฏิเสธตลอด ที่แท้พิสมัยหย้าอ่อน แต่ว่า...เด็กเกินไปไหม คุณตะรางจะถามหาเอาง่ายๆ

เจ้าของเรือนยื่นรอกจนกระทั่งรุ่งรำไพเดินพันรัศมีสายตา จึงค่อย
จดปลายเท้าออกจากที่ซ่อน ตรงดิ่งไปร่วมโต๊ะอาหาร

“โง่ พ่อสิงห์” คุณนายสร้อยระย้าส่งเสียงทักหลานชายที่นั่งดื่ม
กาแฟอยู่กับหม้ายลูกสาม ส่วนเพ็ญฤทัย แพรพลอย และพัชราภา ตื่นสาย
ตะวันโด่งเป็นกิวัตร แม้จะโดนแม่ปลุกตั้งแต่เช้าตรู่และเอาหนุ่มหล่อเข้า
ล่อก็ไม่มีใครยอมลุกจากเตียง

“หวัดดีครับย่า”

“หน้าตาสดชื่นเชียวนะ เมื่อคืนแอบชดยาได้ไม่นานเดดหรือไง”
คนเป็นย่ากระซ่ำอย่างรู้ทัน

“ผมไปวิ่งออกกำลังกายมาได้สูดอากาศบริสุทธิ์เต็มปอดก็...กระปรี-
กระเปร่าดีครับ” หลานชายตอบโดยไม่รู้ื่อไหน่อไหน่ออะไรด้วย

“อ้อ! ดีตรงบริสุทธิ์” คนแก่พยักหน้าหงิกๆ ตีความหมายผิดไปไกล
ก่อนจะหันมาถามหาสามสาวจากคนเป็นแม่

“สาวๆ ละ ไปไหนกันหมด”

“เอ่อ...เมื่อคืนลูกๆ ของดิฉันนอนดึก แปลกที่กันนะคะ ก็เลย...
ก็เลยยังไม่ตื่น”

“ยังไม่ตื่น!” เจ้าของเรือนร้องเสียงสูง

“พ่อสิงห์ของฉันทนนนดึกแคไหนดึ้นเช้าเสมอ เขามีงาน มีภาระ
หน้าที่ต้องรับผิดชอบ ฉันทนนนกินบ้านกินเมืองตามสบายก็เฉพาะวันหยุด
คนงานในไร่ยกให้เขาเป็นแบบอย่างที่ดี ตัวฉันทนนนก็ตื่นเช้า และสอนลูก
สอนหลานอยู่ตลอดให้ตื่นนอนก่อนพระอาทิตย์ขึ้น”

“เอ่อ...” คุณพริ้มเพราพูดไม่ออก มีบุตรชื้อก็เกียจก็เหมือนมีส้วมอยู่
หน้าบ้าน

“แล้วหลานละ หลานแม่พริ้มเพรานะ เมื่อกี้เห็นหลังอยู่ไวๆ ก็นึกว่า
จะมากินข้าว หายตัวไปไหนแล้ว”

“ยายรุ่งไม่ร่วมโต๊ะกับพวกเราหรอกคะ อยู่ที่กรุงเทพฯ แกกินข้าว

ในครัว มาที่นี้ดิฉันกำชับไว้แล้วว่าอย่าทำตัวเป็นภาระ”

“เฮ้!” คุณนายสร้อยระย้าร้องเสียงแหลม ไม่ชอบใจอย่างแรง

“ที่ว่าเป็นหลานก็เป็นแค่หลานห่างๆ เท่านั้นค่ะ ดิฉัน...จะพูดยังไงดีล่ะคะ ดิฉันไม่ได้เลี้ยงยายรุ่งเหมือนลูก แกทำงานบ้านให้ดิฉันนะค่ะ”
คุณพริ้มเพราพยายามอธิบายให้คนสูงวัยเข้าใจ

“อ้อ...จะบอกว่าเลี้ยงหลานให้เป็นคนใช้” หญิงชราค่อนข้างคะ

สิงหราชวางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะไม้ สีหน้าและแววตาเปลี่ยนทันที ที่นึกถึงเหตุการณ์ช่วงค่ำคืนที่ผ่านมา รุ่งรำไพหวัดจืดอย่างเห็นได้ชัด หล่อนไม่สนใจการแสดง สนใจแต่อาหารบั้งตรงหน้า

“ที่นี้ไม่ใช่บ้านของคุณที่กรุงเทพฯ เด็กที่ชื่อรุ่งพลัดถิ่นมา จะกล้าไปขอข้าวพวกในครัวกินไหม ผมมั่นใจว่าแกไม่กล้า จะหลานห่างๆ หรือหลานรักหลานโปรดก็ขึ้นชื่อว่าเป็นหลาน คุณต้องดูแลบ้าง อย่างน้อยก็ตามอัธยาศัย” ชายหนุ่มว่ากล่าวคนแก่วัยกว่าอย่างไม่เกรงใจ ทำให้คุณพริ้มเพราหน้าม่าน

“ดิฉัน...”

“เมื่อคืนผมเจอหลานคุณที่นอกชาน นั่งกอดเข้าหลังบอยู่ข้างเสา เป็นภาพที่เห็นแล้วชวนเวทนา เหมือนเด็กอนาถาถูกผู้ปกครองทิ้งขว้าง แกไม่ได้พูดอะไร แต่ผมเดาเอาเองว่าโดนแกล้ง มีคนบางคนใจร้ายไม่ยอมแบ่งห้องให้แกนอน”

“คือ...”

“ใครอยู่ตรงนั้น มานี่ซี” สิงหราชเรียกคนของคุณนายสร้อยระย้า
“ไปบอกคุณฉวีให้หาตัวหลานสาวคุณพริ้มเพรา แล้วเชิญเธอมารับประทานอาหารเข้า บอกว่าฉัน ย่า และคุณพริ้มเพรารอเธออยู่”

เศรษฐกิจนี้สูงวัยมองหลานชายด้วยสายตาทั้งอึ้งและทิ้ง ที่เขาปกป้อง รุ่งรำไพ มีน้ำใจกับสาวน้อยผู้นั้นถึงเพียงนี้

หม้ายลูกสามวางหน้าไม่ค่อยจะถูก ลูกหนอลูกก่อเรื่องขึ้นอีกจนได้

ทำให้นางโดนเจ้าของไร่ถอนหนอก เจ้าของเรือนใช้สายตาตีเตียน นิ่งหลาน
ตัวดีก็อีกคน ไม่น่าพามาด้วยเลย

“เรียกหาหนูหรือคะ” สาวรุ่นปรากฏตัวอย่างสำรวจ

“นั่งสิ กินข้าวด้วยกัน” คุณนายสร้อยระย้าชี้มือไปที่เก้าอี้...ตัวที่อยู่
ใกล้ชายหนุ่ม

“รู้จำไผ่หนึ่งมองหน้าคุณป้า เพราะกลัวจะโดนดู

“นั่ง” สิงหราชลุกขึ้นยืน ก่อนจะเลื่อนเก้าอี้ให้

“ขอบคุณคะ” เด็กสาวแก้มแดงถึงใบหู รู้สึกเหมือนตัวเองเป็น
สุภาพสตรี มีเกียรติและได้รับเกียรติที่ไม่เคยมีตั้งแต่จำความได้

เมื่อร่างเล็กนั่งลง ร่างสูงก็นั่งตาม คุณพริ้มเพราะสงบปากสงบคำ
ส่วนคุณนายสร้อยระย้าเริ่มต้นเก็บข้อมูล

“เมื่อวานฉันกับหนูไม่ได้คุยกันเลย แนะนำตัวหน่อยสิ” หลิงชรา
เป็นฝ่ายเริ่มบทสนทนาบนโต๊ะอาหาร

“หนูชื่อรุ่งค่ะ รุ่งจำไผ่ เพชรพนินทร์ อายุสิบเจ็ดย่างสิบแปด เพิ่งจบ
ม. หก ค่ะ”

“สิบเจ็ดเท่านั้นเอง” คนแก่รำพึงเบาๆ ก่อนจะถามต่อ “เปิดเทอมอยู่
ละสิ เปิดเทอมจะไปเรียนมหา’ลัยไหน กรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัด”

“หนู...”

“ยายรู้ไม่ได้เรียนต่อหรือคะ การเงินของดิฉันเป็นอย่างไรคุณนาย
ก็ทราบ” คุณพริ้มเพราะพูดแทรกขึ้นมา

“อ้อ! ไม่ให้เรียนหนังสือหนึ่งหา แล้วจะให้อยู่บ้านเฉยๆ อีกคนเราจะ
ตามรอยแม่เพ็ญ แม่แพร แม่พัชร”

“คงไม่ใช่อย่างนั้นหรือครับ คุณพริ้มเพราะเพิ่งบอกเมื่อสักครู่ว่า
รุ่งจำไผ่รับผิดชอบงานบ้าน” สิงหราชเป็นฝ่ายตอบแทน ด้วยน้ำเสียงติด
จะไม่พอใจ

“ระหว่างที่คุณพริ้มเพราะเป็นแขกของไร่เรื่องสิงห์ ห้องนอนผม

ผมยกให้รุ่งรำไพใช้ จะได้ไม่ต้องลำบากจัดห้องใหม่”

คุณนายชราอัปปากจะพูดแต่ไม่ทันแม่ของสามสาว

“อย่าเลยคะ ดิฉันเกรงใจ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ รุ่งรำไพนอนห้องผมตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว”

“อุ๊ยตาย!” คุณพริ้มเพราะรู้สึกเสียดายแทนลูกสาวยิ่งนัก เพ็ญฤทัยกับแพรพลอยก่อเรื่องโง่เขลาขึ้นแท้ๆ

“เมื่อคืนแกลนอนบ้านโน้นรี” ย่าถามหลาน

“ครับ”

“อ้อ...” เศรษฐินีลากเสียงยาวเหยียด ที่แท้ก็ไม่มีอะไรในกอไผ่ ถ้าจะมีก็เป็นแค่หน่อไม้กับงูหนุ่มตัวเบ้อเริ่มเท่านั้น

เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้วผู้หญิงสามคนสามวัยก็รับประทานอาหารเช้า ส่วนสิ่งหยาบขี้มูกาแฟเสิร์ฟก็นั่งอ่านหนังสือพิมพ์ พลางลอบมองดวงหน้าเกลี้ยงเกลาของคนอ่อนวัยเป็นระยะ รุ่งรำไพดูเป็นเด็กประพฤติดี ไม่ดื้อ ไม่ก้าวก่าย และไม่ก้าวร้าว

“อืมกันแล้ว เข้าไร่เลยไหมครับ” ชายหนุ่มถามคุณพริ้มเพราะทันทีที่ทุกคนรับประทานอาหารเช้า

“เอ่อ...สาว ๆ ยังไม่ตื่นเลยคะ”

“เวลาแต่ละนาที่ของพ่อสิงห์เป็นเงินเป็นทอง แม่พริ้มเพราะไปปลุกลูก ๆ เกิด มาเที่ยวทั้งที่ เอาแต่นอนเฝ้าเตียงมันน่าเสียดายนะ” เจ้าของเรือนแนะนำหญิงหม้าย

“เอ่อ...คือ...คือว่า...” คุณพริ้มเพราะอีกอึก ถ้าลูก ๆ ของนางปลุกให้ตื่นง่าย ๆ นางคงปลุกไปนานแล้วละ

“ถ้าจันพักผ่อนกันตามสบายเถอะครับ ผมจะเข้าไปก่อน ลักลิบเอ็ดโมงจะส่งรถมารับ ถึงตอนนั้นคงตื่นกันหมดแล้ว”

“คะ...ดี ดีคะ ดิฉันกับลูก ๆ จะเตรียมตัวรอ” นางค่อยหายใจโล่งเมื่อเห็นว่าเจ้าของไร่เข้าใจ

“คุณพริ้มเพราะจะเข้าชมโรงอุทาสถรรพณ์อะไรกันคะ”

“ค่ะ”

“จ้ะ...” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ก่อนจะหันหน้าไปทาง
รู้งจำไฟซึ่งนั่งสงบเสงี่ยมอยู่ข้างกาย

“ไปกันเถอะ”

“คะ?” เด็กสาวงว่งว่าหล่อนเกี่ยวอะไรด้วย

“ไหนๆ ก็ตื่นเช้าแล้ว เข้าโรงอุทาสถรรพณ์เลย ฉันจะแวะตรวจงานครึ่ง
ชั่วโมงจากนั้นจะพาเที่ยว”

“คุณสิงห์คะ อย่าล้าปากเลยคะ เอาไว้สืบเอ็ดโมงค่อย...” คนเป็น
ป้ารีบห้ามทันที

“สืบเอ็ดโมงผมจะส่งรถมารับพร้อมไกด์ เพราะผมจะไม่ย้อนกลับ
ไปกลับมา อนุญาตให้รู้งจำไฟไปกับผมเถอะครับ วันนี้ผมจะดูแลหลาน
คุณเอง” เขาพูดอย่างตรงไปตรงมา ทำให้หญิงหม้ายไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร

“แต่...แต่ว่า...”

“ให้เด็กมันเปิดหูเปิดตาบ้าง อีกตั้งนานกว่าจะสืบเอ็ดโมง แม่พริ้ม-
เพราะมีงานมีการอะไรเรียกใช้คนของฉันแทนก็แล้วกัน” คุณนายสร้อยระย้า
จับสังเกตสิ่งหยาบที่ไม่เคยยุ่งเกี่ยวหรือสูงส่งกับผู้หญิง แต่กับเด็กหน้าใส
วัยกระเตาะคนนี้ดูเขาจะใส่ใจอย่างไรชอบกล

“ลูกสิ ฉันยืนรอเธออยู่นะ” เจ้าของไรหันไปเร่งเจ้าสาวน้อย

รู้งจำไฟยังคงกริ่งเกรงคุณป้า นางไม่พูดแถมยังม้มปากทำคอแข็ง
ทว่าเจ้าของไรเป็นผู้ใหญ่ อายุอานามมากพอจะเป็นน้ำเป็นอาของหล่อนได้
และเขายังมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ ไม่ดูแคลนว่าอยู่กันคนละสังคม จะเล่นองค์
ก็ดูไม่งาม

“ไปเถอะแม่หนู เที่ยวให้สนุก” หญิงชรายุส่ง

“รู้งไปนะคะ” คนเป็นหลานหันไปบอกคุณพริ้มเพราะ ก่อนจะรีบเดิน
ตามสิ่งหยาบลงจากเรือน

หม้ายลูกสามเตีอดปุดๆ อยู่ในใจ ถ้าอยู่ในที่ลับหูลับตาคนรู้จ๋าไฟ
คงโดนหยิกแขนจนซ้ำไปแล้ว โทษฐานเสนอหน้าประจ้อประแจจนได้อยู่ตาม
ลำพังกับเจ้าของไร่เรื่องสิ่งรู้ทั้งรู้ว่าคุณคิดการใหญ่ ต้องการจะจับสิ่งพระราช
เป็นลูกเขย

“คุณนายไม่อนาทรร้อนใจเลยนะคะ คุณสิ่งที่ไม่สนยายเพ็ญ
ยายแพร ยายพัชร แต่กลับพยายรุ่งออกไปเที่ยวทะเลจน แถมยังยกห้องให้
นอนอีกต่างหาก” หลังจากหนุ่มสาวลับสายตา คุณพริ้มเพราก็เปิดฉาก
สนทนาทันที

“ฉันต้องอนาทรร้อนใจด้วยหรอะ”

“คุณนาย!” คนอ่อนวัยกว่าซัดใจยิ่งนัก

“มองมุกมั่วๆ แล้วตรองดูเถิด ถ้าพ่อสิ่งที่ไม่ใช่ดีลูกสาวทั้งสาม
ของแม่พริ้มเพรา ถึงจะแค่ผลิตลูกฉันก็ไม่มีปัญญาข่มเขาโคเซ็นให้กลับหน้า
ที่พอจะทำได้คือเสาะหาสาวงามมาให้เขาเลือกคนแล้วคนเล่า จนกว่า
เขาจะเห็นพ้องต้องกัน ถึงตอนนั้นแม่พริ้มเพราก็ต้องกลับบ้านมือเปล่า
ไม่ได้จากฉันสักแดง แต่ถ้าพ่อสิ่งต้องตาต้องใจแม่หนูรุ่งจริงๆ ถึงอย่างไร
แม่พริ้มเพราก็มีแต่ได้กับได้ แล้วอย่างนี้จะกระพืดกระเพียดใส่ฉันเพื่ออะไร”
คุณนายสร้อยระย้าอธิบายอย่างใจเย็น

“แต่ยายรุ่งยังเด็กมากนะคะ”

“โอ๊ย! แก่ๆ กันแล้ว อย่าแสรังชื่อใส่จะดีกว่า แม่พริ้มเพราไม่รู้ไม่ใช่
ไม่รู้ ผู้ชายสมัยนี้ชอบกินเด็กขาวๆ เอ๊าะๆ กินแล้วกระชุ่มกระชวย” เจ้าของ
เรือนพูดต่ออย่างอารมณ์ดี

“แต่ดิฉันว่า...”

“ฉันให้พ่อสิ่งห์เลือก อำนาจตัดสินใจอยู่ที่เขา” คนสูงวัยตัดบทจับ
น้ำเสียงเริ่มห้วน

“ขอตัวก่อนละกัน วันนี้ฉันนัดลูกหนึ่งไว้หลายราย ถึงจะแก่แต่ฉัน
ก็มีธุระเยอะ ไม่ได้นั่งกินนอนกินหายใจทิ้งเล่นไปวันๆ” ว่าเสร็จแล้วก็ลุกขึ้น

เดินหนี คนอย่างคุณนายสร้อยระย้า ไม่ใช่ลูกไก่ให้ใครไล่ต้อน จะว่าไปนางเริ่มเอ็นดูรุ่งรำไพนิดๆ หน้าตาหมัดจืดและกิริยางดงาม เด็กหัวอ่อนอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ พวกสววยเร็ดเซ็ดหยิ่ง เถียงคำไม่ตกปากอย่างสามสาวนั้นต้องปล่อยขึ้นคานเสียให้เซ็ด

คุณพริ้มเพราถอนหายใจตืดๆ กันหลายเอือก หนักใจกับหนี้สองล้านที่ค้าค่อ ไหนจะภาระหนักอึ้งรออยู่ที่กรุงเทพฯ ลูกๆ แต่ละคนก็พึ่งพาไม่เคยได้ วันๆ นอนขึ้นอืดกันเพลิน ไม่แยแสว่าแม่จะแบกทุกข์หนักขนาดไหน ระหว่างหลานห่างๆ กับเลือดเนื้อเชื้อไขนางยอมมอยากให้บุตรีได้ดีมากกว่า แต่ถ้าจนตรอกและหมดทางให้ดีขึ้นจริงๆ ขयरุ่งรำไพเคลียร์หนี้เคลียร์สินยอมดีกว่า ถูกยึดบ้าน สิงหาราชรั่วรวยแถมยังหนุ่ม แม้จะเสียดายถ้าลูกสาวคนใดคนหนึ่งของนางไม่สามารถจับเขาได้ก็ตาม

4

ไกด์กิตติมศักดิ์

รุ่งรำไพนั่งร่วมรถกับสิงหราช หล่อนรู้สึกอึดอัดและวางตัวไม่ค่อยถูก ทั้งกลัวทั้งเกรง เพราะเขาเป็นคนแปลกหน้า แถมเมื่อวานยังดูหล่อนแรงๆ ต่อหน้าสิขเรศ ทว่าเมื่อคืนเขากลับใจดียกห้องให้หล่อน หล่อนจึงเดาไม่ถูกว่าเขาจะมาไม่ไหน

“จะรออยู่บนรถ หรือจะลงไปด้วยกัน” ชายหนุ่มถามเมื่อกระบะไฟรวิไลไตรพีจอดสงบใต้ต้นประดู่

“นานไหมคะ”

“ครึ่งชั่วโมง”

“งั้น...หนูเดินเล่นอยู่แถวนี้ดีกว่าค่ะ” จะรอบนรถก็กลัวเปลืองแอร์

แต่จะติดตามทุกฝีก้าวก็กลัวไม่เหมาะ

“มีสรรพนามอื่นไหมที่ไม่ใช่หนู” ชายหนุ่มถามเสียงเรียบ

“หนู...หนูเรียกตัวเองว่ารุ่งก็ได้ค่ะ”

“ดี” เขาพูดจบก็ลงจากรถ แล้วเดินดุ่มๆ ไปหากลุ่มหัวหน้าคนงาน

รุ่งรำไพมองตามร่างสูงผ่านกระจก สิงหราชไม่ดับเครื่องยนต์ เปิดแอร์เย็นฉ่ำไว้ให้เพราะรู้ว่าหล่อนเกรงใจ เขามีมุมนที่น่ารักและอ่อนโยนอีกทั้งยังใส่ใจหล่อนซึ่งเป็นเพียงเด็กกำพร้า

ไม่ถึงสามสิบนาที ร่างสูงก็กลับมานั่งหลังพวงมาลัย เขาก็อหวน

ปีกกว้างติดมือมาด้วยสองใบ สำหรับตัวเองและผู้โดยสารหน้าใต จากนั้น ทั้งสองจึงเดินทางกันอย่างเงียบๆ จนถึงอาณาบริเวณที่ปลูกกุหลาบ

“ได้กลิ่นอะไรไหม” สิงหราชลดกระจะกรดลงทั้งหมด

สาวน้อยสูดอากาศสดชื่นเต็มปอด แดดด้านนอกยังไม่แรง ต้นไม้ ใบหญ้าก็เขียวขจีจนสุดลูกหูลูกตา

“กลิ่นธรรมชาติคะ”

คนขับหัวเราะร่วนจนเห็นฟันขาวเรียงตัวกันเป็นระเบียบ ดวงตา ทอประกายขึ้นรอมย์ เวลาเขายิ้มหน้าเข้มนๆ คุณเด็กงหลายปี เส้นหน้ของสิงหราช ล้นเปี่ยมเกินชาวไร่ ถึงไม่มีเงินก็ไม่น่าจะขาดแคลนผู้หญิง ที่คุณบ้าบอกว่า เขาช่างเลือกก็คงจะจริง แต่จะว่าไปรูปลักษณ์ปานเทพบุตรแบบนี้ถ้าไม่เลือกจะแปลกยิ่งกว่า

“เมื่อก่อนไม่ใช่แบบนี้ ใครขับรถผ่านไร่กุหลาบเป็นต้องเหยียบ คันเร่ง กลิ่นยาฆ่าเห็บ ยาฆ่าแมลงโซยหึ่ง ผู้บริโภคได้รับอันตราย คนปลูก ก็แพ้สารเคมี แต่ตอนนี้ปลอดภัยแล้ว ฉันทกับนายเสือคนที่เธอเจอเมื่อวาน ช่วยกันพัฒนาดิน พลิกวิถีเกษตรแบบเดิมๆ สู่เกษตรแนวใหม่ ไร่เรื่องสิ่งนี้ คือความภาคภูมิใจของฉันท และไร่พันดาวคือชีวิตจิตใจของนายเสือ” เขา เล่าด้วยแววตาเปี่ยมสุข

“คุณกับคุณเสือสนิทกันดีนะคะ” รุ่งรำไพแก้มแดง เมื่อนึกถึงครั้งที่ เจอผู้ชายสองคนอยู่ด้วยกันที่น้ำตก คนหนึ่งแก้มฟ้าอีกคนก็ต้องเห็น...ทะลุ ประตูโปร่ง โอ๊ย! แค่นี้ก็เขินจะแย่

“ตายแทนกันได้” เขาเลิกคิ้วนิดๆ นึกอะใจว่าคนข้างกายกำลัง คิดเตลิดไปไกล จึงรีบอธิบายให้หล่อนเข้าใจ

“ฉันทกับนายเสือแก้มฟ้าอาบน้ำด้วยกันตั้งแต่ยังเด็ก อะไรๆ ของ ไร่หอมฉันทเห็นฉันทเห็นฉันทเห็น ฉันทกับผู้ชายเขาไม่เหยียดกันหรอกนะ”

หลังจอดรถหน้าอาคารไม้ชั้นเดียว ซึ่งเป็นโรงงานขนาดเล็ก สำหรับ ผลิตกุหลาบอบแห้งส่งขายตามแหล่งท่องเที่ยว มินิมาร์ท บัมน้ำมัน และ

ห้างสรรพสินค้า ในไร่เรื่องสิ่งหนึ่งเองก็มีร้านขายของที่ระลึกถึงสามร้าน เพราะเสาร์อาทิตย์จะมีกรุ๊ปทัวร์มาลง จึงมีลูกค้าทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ค่อนข้างมาก

“น้ำกุหลาบค่ะ” ธิดาต้อนรับเจ้าของไร่ด้วยตัวเอง หล่อนเป็นผู้จัดการโรงงาน ดูแลพนักงานหญิงจำนวนเกือบครึ่งร้อย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนสูงวัย และอาศัยอยู่ในพื้นที่ภายในไร่

“คุณธิดาทำงานต่อเถอะครับ ผมกับรุ่งรำไพจะเดินดูโรงงานกัน เงียบๆ อ้อ... โทร. หาสดังให้ด้วย บอกให้เขาเตรียมม้าสองตัว เอาตัวที่เปรี๊ยะที่สุดกับตัวที่ไม่ค่อยพยศมาผูกกรอได้ต้นไม้หน้าอาคาร จัดการให้เรียบร้อยก่อนสิบโมง ถ้าสายเกินแดดจะแรง ไม่เหมาะจะขี่มาเล่น” สิงหราชสั่งยาวเหยียด

“ได้ค่ะ”

“มีเป็อยู่ที่เขาหลัง ขออาหารกับเครื่องดื่มอย่างละหนึ่งอย่าง ละครหนึ่ง ผมจะเอาไปกินกลางวันที่นี่เขา” เขายังคงสั่งต่อแล้วส่งกุญแจรถให้ผู้จัดการโรงงาน

“ค่ะ นายสิงห์” ธิดายิ้มแย้มรับคำสั่ง แล้วรีบถอยฉากออกไป เพราะรู้นิสัยนายจ้างดี ว่าไม่ชอบคนจู้จี้จ้าน

“รุ่งรำไพไม่เป็นนะคะ” รุ่งรำไพเอ่ยกับเขาทันทีที่ธิดาเดินจากไป

“ถ้าไม่ใช่จริงๆ จะให้ขี่ตัวเดียวกับฉัน”

“ก็โดนกอดเต็มๆ นะสิ แผ่นหลังเปียกแผ่นอก สะโพกชนหน้าขา โอ๊ย! เปลืองเนื้อเปลืองตัวสุดๆ ถ้าเป็นอย่างนั้น ยอมตกม้าคอหักตาย เสียดีกว่า” เด็กสาวแอบคิดในใจ ตั้งใจว่าหากถึงเวลาจริงๆ หล่อนจะปฏิเสธไม่ยอมขี่ม้าตัวเดียวกับเขา

รุ่งรำไพเก็บเกี่ยวความรู้อย่างเพลิดเพลิน ศึกษากรรมวิธีอบดอกไม้ให้แห้งด้วยซิลิกาทรายและซิกาเจล ได้ลงมือปฏิบัติบ้างขั้นตอนอย่างสนุกสนาน ที่ชอบที่สุดก็คือตอนจบ สิงหราชพาไปยังห้องเก็บผลิตภัณฑ์

ให้หล่อนเลือกกุหลาบแสนสวยในขวดโหลหลากไซส์เป็นของที่ระลึก แม้จะ
อยากหยิบของฟรีหลายๆ ชิ้นแต่ก็เกรงใจ หล่อนจึงเลือกแค่ชิ้นเดียว

“เอาไปไว้ที่รถผมหน่อย กุญแจรถอยู่ที่คุณธิดา” เขาส่งถุงกระดาษ
ดีไซน์เก๋พิมพ์โลโก้ ที่อยู่ และเบอร์โทรศัพท์ของไร่เรื่องสิ่งให้คนงานมีอายุ
หลังจากลูกจ้างรายวันออกจากห้องไป หนุ่มสาวจึงได้อยู่ด้วยกัน
ตามลำพัง

“เอาอะไรอีกไหม ซากุหลาบ สบู่กุหลาบ สเปร์ยกุหลาบก็มีนะ”

“พอแล้วค่ะ แคนนี่รู้จักเกรงใจจะแยะ”

“มักน้อยจัง จัน...เอานี้ไป” เขาคว่ามีอบบางอย่างถือวิสาสะ แล้ว
ยัดเยียดพวกกุญแจไม้แกะสลักรูปกุหลาบตุ้ม บรรจุนอยู่ในถุงแก้วใสแจ๋ว
ให้หนึ่งอัน

“อู๊ย!” เด็กสาวปล่อยของชิ้นเล็กร่วงลงพื้น ตกใจกับความใกล้ชิด
ที่เกิดขึ้น

สิงหราชนิ้วหน้า มองรู้งำไพสลับกับพวกกุญแจเหมือนไม่พอใจ

“ขอ...ขอโทษค่ะ” หล่อนรีบทรุดนั่งอย่างรวดเร็ว ตั้งใจจะเก็บสิ่งของ
ที่ชายหนุ่มเพิ่งให้

“เฮ้!”

ร่างสูงเซตามแรงดึง เพราะผมยาวๆ ของหล่อนพันกับหัวเข็มขัด
ของเขาซึ่งทำจากโลหะสีเงิน ยิ่งหลานสาวคุณพริ้มเพราพยายามจะลุกขึ้น
ยืนสถานการณ์ยิ่งย่ำแย่ ดวงหน้าเธียวสวยติดแหงกอยู่แถวๆ เข้ากางเกงยีน
ของชายหนุ่ม พวกแก้มอ่อนใสด้านซ้ายกำลังถูไถอยู่ใกล้กับ...อู๊ย! เเวอร์รรม
อะไรของหล่อนก็ไม่รู้

“คุณสิงห์คะ ผมรู้จัดิด” รู้งำไพอับอายสุดขีด ถ้ามีเวทมนตร์หล่อน
จะเสกให้ตัวเองหายวับไปจากตรงนี้ก่อนเป็นอันดับแรก

“เออนะ! พิลึกพิเรนทร์เสียจริง” สิงหราชพ่นลมหายใจออกทางปาก
เมื่ออยู่ๆ ดรุณีวัยกำดัดก็ซบหน้าใกล้บริเวณกึ่งกลางหว่างขาแค่นี้

“อยู่หนึ่งๆ” เขาประคองศีรษะเล็กด้วยสองมือ กำลังจะหาทางช่วย

“อย่าขยับหัวนะ ฉันเป็นผู้ชาย เดี่ยวจะมีอารมณ์เอาง่ายๆ” คนพูด
ขู่เล่นๆ แก่แข็ง แต่จะว่าไปใช้ว่าเขาไม่รู้สู้ก็รู้ส้ออะไรเลย

“นายสิงห์คะ ม้าที่สั่งไว้...วะ...ว้าย!” ธิดาเปิดประตูล้วยจะเข้ามา
ก็เห็นเจ้าของไร่ยืนหันหลัง โดยมีสาวน้อยจิ้มลิ้มคุกเข่าอยู่ด้านหน้า ทำทาง
สอให้เห็นว่ากำลังเข้าด้ายเข้าเข็มกันอย่างโจ่งครึม อี้ย! กลางวันแสดๆ
แท้ๆ

“ดิ...ดิฉัน...ไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น สบายนคะ ดิฉันจะไม่ปากโป้ง
กฤษฎาจรดอยู่บนหลังตู้กระจกนะคะ” พุดจบกก็ระจอนพรวดไปที่ประตู
ก่อนจะใส่เกียรติหมาโกยแน่น โดยไม่คิดรอฟังคำอธิบายใดๆ

“เอา! เอาเข้าไป!” สิงหราขส่ายหน้าด้วยความหงุดหงิด

“คุณสิงห์คะ เขามีตหรือกรรไกรมาตัดผมรู้ก็ได้คะ” เด็กสาวน้ำตา
คลอ พยายามกระซกผมออกแต่ก็ไม่หลุด

“ใจเย็นๆ มันไม่ได้แยขนาดนั้น” ชายหนุ่มปลอบเสียงนุ่ม ค่อยๆ ดึง
ค่อยๆ แกะ เสียดายผมสลวยของหล่อน ไม่อยากให้ขาดหลุดร่วงแม้เพียง
เส้นเดียว

“ได้แล้ว” หลังจากใช้เวลาสักพัก ในที่สุดความพยายามของเขาก็
สำเร็จ

“ขุ้ขอโทษคะ” ขุ้จรำไพหน้าเบะ อยากร้องให้เต็มแก่

“เก็บไว้ดีๆ ละ ของที่ระลึก” สิงหราขหยิบพวงกุญแจจากพื้นมาวาง
บนมือบางเป็นครั้งที่สอง

“ไปเถอะ ฉันจะสอนขี่ม้า”

“คุณธิดาละคะ จะไม่อธิบายให้เธอฟังหรือคะ”

“เรื่องบางเรื่องยิ่งพุดก็ยิ่งลูกกลม ปล่อยให้เสียบไปเองดีกว่า คุณธิดา
เป็นผู้ใหญ่แล้ว รู้ว่าอะไรควรไม่ควร เธอไม่โพนทะนาระเรื่องของเราแน่” อยู่ๆ
ก็มีคำวาระ คำสั้นๆ แต่มาความหมาย

“แต่...แต่เธอเข้าใจผิด” สวาน้อยยังคงดิ่งลง ด้วยกลัวว่าความเข้าใจผิดของผู้จัดการโรงงานจะทำให้ชายหนุ่มและตัวหล่อนเสียชื่อเสียง

“ก็ภาพมันฟ้องอย่างนั้น อธิบายเป็นคั้งเป็นแควก็เสียแรงเปล่า ไปกันได้หรือยัง” ชายหนุ่มไม่ใส่ใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น พลังเดินไปหยิบกุญแจรถไฟร์วีลไครฟี่ดใส่กระเป๋าทางเกงตัวเก่ง

รุ่งรำไพถอนหายใจเฮือกใหญ่ เกิดมายังไม่เคยถอดไม่เคยจูบกับผู้ชายหน้าไหนแล้วทำไมฟ้าดินต้องกลั่นแกล้งหล่อน ให้โดนเข้าใจผิดแบบเต็มๆ โธ่ถึงกะละมังรั่ว! แค่คิดยังอายม้วนตัวน ถ้าทำจริงสงสัยต้องขุดรูอยู่แต่ว่า...ไอ้การที่แก้มนุ่มๆ ไปแนบชิดอยู่ใกล้ๆ จุดยุทธศาสตร์ของชายหนุ่มอยู่นานสองนานทำให้กล้าฟันธงว่า เจ้าของไร่เรื่องสิ่งที่ไม่ได้เป็นเกย์ เขามีอารมณ์กับผู้หญิงอย่างแน่นอน แถมยังตื่นตัวเร็วอีกต่างหาก

ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบดอกไม้ คุณพริ้มเพรา กับลูกๆ ก็ชอบ
หากแต่วันนี้ทั้งสี่คนกลับแข่งกันทำหน้าตุ้ม สิบเอ็ดโมงเช้าสิงหราชส่งลูกน้องมารับตามสัญญา ให้พาเที่ยวพากินรวมถึงรับหน้าที่เป็นสารสิทธิ์แทนตัวเขาซึ่งไม่ว่าง ติดภารกิจสำคัญนั้นคือตามประกบหญิงอ่อนไม่ให้คลาดสายตา

กุหลาบหลากสีแข่งกันแย้มกลีบบาน สวยสะพรั่งน่าถ่ายรูปเก็บไว้ดู ถ้ามีเจ้าของไร่หนุ่มร่วมทริปด้วยบรรยากาศคงสดชื่นรื่นรมย์ ไม่น่าเบื่อหน่ายจุดหดเหี่ยวนี้ กระทั่งแพรวพลอยซึ่งทนไม่ไหวออกอาการพาล

“นั่งจุ่มมันหักหน้าแพรว รู้ก็รู้ว่าแพรวถ่อสังขารมาตากเพื่อจุดประสงค์อะไร แต่มั่นกล้าบอเขาชะงอเลาะคุณสิงห์ คิดจะเนรคุณคุณแม่ที่อุตสาห์ชุบเลี้ยงมันมา”

ทุกคนนั่งรวมกันอยู่ใต้ชุ้มดอกเห็ด ขณะที่เกิดเฉพาะกิจขอตัวไปเข้าห้องน้ำ

“สมน้ำหน้า!” เพ็ญฤทัยไม่คิดปลอบน้องสาว พลังต่อว่าด้วย

ความมั่นใจได้ “หวงห้องดีนัก ไม่ยอมให้นั่งรุ้นนอนด้วย แล้วไง พวกกัน
ชวดจลฐาลเถาะยกแก๊ง นั่งรุ้นล้มหล่นกลายเป็นม้ามืด ห้อตะบึงเกือบจะ
ถึงเส้นชัยอยู่แล้ว เพราะแกคนเดียวขยายแพร เพราะความดัดจริตของแก
แท้ๆ เชียว”

“พี่เพ็ญ! มันจะมากเกินไปแล้วนะ ปากเน่าปากหนอนแบบนี้
ประเดี๋ยวก็เลือดกบปาก” แพรพลอยเถียงกลับอย่างไม่เกรงกลัว

“เอาสิ เอาเลย กล้าๆ หน้อยขยายแพร ฉันทัวแกตายละ กลัว
จนตัวสั่น”

“พอ! หยุดเห่าหยุดหอนกันซะที” คุณพริ้มเพราตบโต๊ะไม้ดังปัง
ทำเอาแก้วกาแฟเย็นบนโต๊ะเกือบหกเลอะเทอะ

“แม่มั่งหัวโตอยู่ตรงนี้แท้ๆ พวกแกยังเถียงกันไปเถียงกันมา ถ้า
คุณสิงห์คลิกกับยายรุ้นจริงๆ แม่ก็จะยกยายรุ้นให้เขา”

“คุณแม่!” ลูกคนโตกับลูกคนรองร้องเสียงหลง ส่วนลูกคนเล็ก
ไม่ใส่ใจ ก้มๆ เงยๆ อยู่กับโทรศัพท์มือถือ เล่นเกมบ้าง คุยไลน์บ้าง บางครั้ง
ก็ใช้แอปพลิเคชันแต่งรูปภาพส่งไปให้แฟนหนุ่มซึ่งอยู่กรุงเทพฯ

“อยากมีผัวแท้ๆ รวยๆ กิจัดกลเม็ดเด็ดพรายออกมา ถ้าไม่มีปัญญา
ก็ปล่อยยายรุ้นเสวยสุขไป แม่เอาใจช่วยพวกแก อยากเห็นลูกๆ ได้ดี
กว่าหลาน แต่ถ้าคุณสิงห์เขาไม่แลพวกแก ร้อยไม่เอาพันไม่เอา แม่ก็ต้อง
ฝากความหวังไว้ที่ยายรุ้น ให้ช่วยปลดหนี้สองล้าน” คนเป็นแม่บอกเหตุผล
แก่ลูกๆ ทั้งสาม

“ได้ไงคะ เพ็ญไม่ยอมนะ เพ็ญจองคุณสิงห์แล้ว”

“แพรก็ไม่ยอม นั่งรุ้นเป็นใคร แพรเป็นใคร คนละชั้นกันแท้ๆ”

“ก่อนจะตัดสินใจว่าไม่ยอม พวกแกเคยถามแม่สักคำไหมว่าเหลือเงิน
ติดบ้านอยู่ที่บาท ก็ครั้งก็หนที่แม่ต้องบากหน้าไปขอกู้ยืมคนอื่น โดนทวง
โดนด่า โดนเยาะเย้ยถากถางสารพัดก็เพราะเป็นหนี้ ชำรสารไม่มีจะ
กรอกหม้ออยู่แล้วยังหลงระเริงว่าตัวเองเป็นไฮโซ เมื่อไหร่พวกแกจะสำนึก

หรือต้องรอให้แม่ลงหลุมไปก่อน” คุณพริ้มเพราะน้ำตาซึม นึกเสียใจที่เลี้ยงลูกมาแบบผิดๆ สุดทำยนางจึงได้แต่ก้มหน้ายอมรับชะตากรรมโดยที่ทำอะไรไม่ได้

โกด้าเป็นโผล่หน้าเข้ามาในซุ้ม ก็รู้สึกได้ถึงบรรยากาศตึงเครียด

“หายเหนื่อยกันหรือยังครับ ถ้าหายเหนื่อยแล้ว ผมจะพาไปดูการเพาะเลี้ยงกุหลาบแคระในขวดแก้ว กระจุ้มกระจิมน่ารักมากเชียวนะครับ มันชื่อเบบี้โรส”

“ไปสิคะ ได้นั่งพัก ค่อยหายเมื่อยขาหน่อย” คุณพริ้มเพราะลูกคนแรกเพ็ญฤทัยจึงลูตาม

“คุณแม่ไปรถที่รถก่อนนะคะ เดี่ยวแพรถตามไป ขอซับหน้าเดี๋ยวเดี๋ยวค่ะ”

“อย่าช้านะ”

แม่กับลูกสาวคนโตเดินตามโกด้าไปขึ้นรถ ภายในซุ้มจึงเหลือสองพี่น้องอยู่ตามลำพัง

“จะทำอะไรนะพี่แพร” พัทธราภาเอียงคอถามด้วยความสงสัย เมื่อเห็นพี่สาวเทกาแพเอ็นออกจากแก้ว

“เห็นแมงมุมที่เกาะอยู่ตรงนั้นไหม” พี่คนรองชี้ไปยังต้นไม้ ที่อยู่ห่างจากซุ้มเพียงสองสามก้าว

“อ้อ! ตัวดำเมี่ยมเชียวนะ”

“นั่งรู้งั้นคิดเทียบชั้นกับพวกเรา ได้นอนห้องคุณสิงห์ ได้เที่ยวกับคุณสิงห์ ไม่เจียมกะลาหัวว่าตัวเองต่ำต้อย เป็นแค้กาแตริจะเข้าฝูงหงส์ พี่จะสั่งสอนให้มันนอนชม หมดแรงให้ทำคุณสิงห์ไปอีกหลายวัน”

“อย่าบอกนะว่า พี่แพรจะจับแมงมุมไปกัดนั่งรู้งั้น เล่นกันถึงตายเลยเธอ” น้องคนเล็กเบิกตาโพลง กลัวมีความผิดในฐานะผู้สมรู้ร่วมคิด

“บ้าน่า! แตกตื่นไปได้ โดนแมงมุมไทยกัดอย่างมากที่สุดก็ใช้ขึ้นปวดแผลแค่วันสองวันเท่านั้นแหละ ไม่ใช่แบล็กวิโดว์นะ จะได้กัดแล้วตาย

แหงแก่”

“หว่า! ไม่เอาด้วยหรอก พัชรไม่ร่วมมือกับพี่แพรนะ พัชรชอบแก๊งนั่งรู่้ง แต่แค่แก๊งเล่นสนุกๆ ไม่ได้เกลียดมันมากมายอะไร อย่างน้อยมันก็ซึกผ้ารีดผ้า หุงข้าวทำกับข้าวให้พัชรกิน”

“พี่พูดลั้คค่าใหม่ว่าจะให้แกช่วย ไม่ต้องช่วยไม่ต้องยุ่ง แค่วุดชิปปากให้สนิทก็พอ รู้เห็นอะไรให้เหยียบเอาไว้ ถ้าแกทำตัวช่างฟ้องพี่จะบอกคุณแม่เรื่องทีแกแอบมีผัวลับๆ พี่รู้เ็นว่าพวกแกนัดแนะกันเข้ามาอรูดอยู่บ่อยๆ” แพรพลอยงัดเอาความลับของน้องสาวขึ้นมาชู

“พี่แพร!” พัชรภาตกใจจนผงะ

“วันนั้นแกท้องเสีย รีบวิ่งไปเข้าห้องน้ำเลยลีมปิดเมล พี่เข้าไปไล่อ่านทีละฉบับเลยได้รู้ได้เห็นอะไรเยอะเยะ ถ้าอยากเก็บรักษาความลับของแกกับไอ้หน้าปลาจวดก็อย่าขวางทางพี่ มีอไม่พายอย่าเอาทำรำนน้ำหลีก!” พี่สาวเดินชนไหล่น้อง ถือแก้วไปครอบแมงมุมตัวเป้งโดยไมยี่หระในความผิดที่กำลังก่อ

พัชรามองตามร่างระหง รู้สึกขยาดแทนรู่้งรำไพ ถ้าถูกสัตว์แปดขาหน้าตาน่าเกลียดกั้ดคงไม่แคล้วต้องปวดทรมานข้ามวันข้ามคืน แพรพลอยนากลัวเกินไปแล้ว ขนาดหล่อนแรงพอตัวยังต้องถอยฉาก นับประสาอะไรกับเด็กอายุสิบเจ็ด กระจุกคนละเบอร์กันซั้ดๆ

5

หมามุ่ยสื่อรัก

ม้าตัวเล็กซึ่งขาย เชื่องไม่พยศ พาวิ่งรำไรมายังถึงตีนเขาโดยไม่สลัดห่ออ่อนทิ้งลงกลางทาง สิงหราชชนนابخ้างอยู่บนหลังม้าสี่ดำพันธุ์ดี คูแลเทกแคร์ให้หล่อนรู้สึกอุ่นใจ เขาเป็นผู้ใหญ่พอ ไม่พินินผอยเรื่องหน้าแตก ให้เด็กสาวกระดากกระเดื่อง

“มุ่ยโปรดของฉัน” ชายหนุ่มบอกหลังผูกม้าสองตัวไว้กับต้นตะแบก

“สวยจังค่ะ” เด็กกรุงเทพฯ ห่อปาก พลางเพ่งมองทุ่งดอกหญ้าที่ขึ้นรายล้อมลานหิน เหนือขึ้นไปคือกิ่งก้านน้อยใหญ่ของต้นไม้หลายต้น สวยร่มเย็นจนน่าทึ่ง

“เห็นสวยๆ อย่างนี้กินได้นะ ทุกต้นทุกสีเลย แต่ต้นที่ออกดอกสีขาวรสชาติดีที่สุด มันชอบขึ้นอยู่ตามที่ร่ม มีแสงแดดส่องบ้างพอรำไร นอกจากปรุงอาหารได้แล้วยังมีสรรพคุณเป็นยาสมุนไพร บำรุงเลือด บำรุงสายตา บำรุงกำลังอีกด้วย” เขาหมายถึงต้นพีชซึ่งสูงไม่ถึงหัวเขา

“ต้นอะไรคะ รุ่งเพิ่งเคยเห็น” เด็กสาวตะปปลายนิ้วกับดอกทรงกรวยสีม่วงเข้ม ม่วงอ่อน ขาว ขาวแซมม่วง เหลืองนวล และสีชมพูสด ที่ต่างชูช่อไสวตามแรงลม

“ฉันเรียกอ่อมแซบ มันมีหลายชื่อ ตำลึงหวาน เบญจรงค์ห้าสี รัญจวนริมทาง ผักลืมหิ้วก็มีคนเรียก”

“รุ่งหลงรักต้นหญ้าพวกนี้แล้วละคะ” รุ่งรำไพยิ้มหวานเจี๊ยบ น่ารัก
นำมาองจนวนบุรุษหนุ่มต้องหรีตา

“ปลูกเยอะๆ ก็เก็บขายได้ ตอนนี่เริ่มมีวางขายบ้างแล้วตาม
ซูเปอร์สโตร์”

“รุ่งไม่มีที่ดิน ถ้ารุ่งมีที่สักแปลงรุ่งจะเลียนแบบคุณสิงห์ ปลูกต้นไม้
ต้นใหญ่ๆ ล้อมเป็นวงกลม เอาชิงช้ามาตั้งตรงกลาง แล้วก็ปลูกอ่อมแซบ
ทุกสี่ล้อมชิงช้าไว้ ให้เหลือทางเดินแค่นิดเดียว วันไหนว่างก็มานั่งดูดอก
สวยๆ ของพวกมัน วันไหนหิวไม่มีเงินซื้อกับข้าวก็มาเก็บยอดเก็บใบเอาไป
ปรุงอาหาร สวยก็สวย แถมยังมีประโยชน์เยอะอีก ถ้ามีโอกาสรุ่งจะปลูกคะ”
เด็กสาวร่ายยาวถึงภาพในจินตนาการ

“แต่งงานกับผู้ชายที่เขามีที่ดินสิ อยากปลูกอะไรจะได้ปลูก” สิงห์ราช
ผลอดัวแนะนำเหมือนคนละเมอ

“จะแต่งกับใครละคะ รุ่งไม่คุ้นกับผู้ชายคนไหนสักคน”

“ก็...” เขาจ้องกลีบปากสีชมพูอย่างหลงใหล แต่ต้องพยายาม
เรียกสติของตัวเองให้กลับมาแล้วทอ้งซ้ำๆ ในใจว่า ‘ดอ-อะ-กอ-เด็ก’

“หาอะไรกินกันเถอะ” คนพูดตั้งใจตัดบท เดินนำสาวน้อยไปนั่ง
บนลานหินขนาดใหญ่

หนุ่มสาวช่วยกันรื้อของออกจากเบ้ที่ธิดาจัดน้ำและอาหารมาให้
เยอะพอสมควร มือเข้าสิงห์ราชตี้มแค่กาแพแก้วเดียว มื้อกลางวันเขาจึง
จัดหนัก รับประทานทุกอย่างที่ขวางหน้าอย่างเอร็ดอร่อย พลอยให้รุ่งรำไพ
ลิ้มชื่น หยิบพูนหยิบนี้เข้าปากจนอิมแป้

“อร่อยไหม” ชายหนุ่มถามยิ้มๆ ผู้สี่กชอบผู้หญิงไร้จริต อยากกินก็กิน
ไม่ต้องกลัวอ้วน

“อร่อยคะ”

“พอรุ่งนี้มาก็กินกลางวันที่นี่อีกไหม” แม้จะบอกตัวเองว่าไม่อยาก
หลอกเด็ก แต่เด็กสาวสวยพูนเซี่ยะขนาดนี้ ก็น่าหลอกซะมิดยาด

“เอ่อ...” รุ่งรำไพอีกอึก ไม่กล้ารับคำเมื่อนึกถึงหน้าหงิกๆ ของ คุณพริ้มเพรา และเสียงแปร๋นๆ ของสามพี่น้องอักษร พ.

“ชาวไร่ส่วนใหญ่นอนนอนหัวค้ำตื่นเช้า ฉันทื่นเช้าแต่นอนดึก เทียงคิ่น บ้าง ตีหนึ่งตีสองบ้าง หลังมื่อกลางวันบางทีก็ออกอาการง่วง หนึ่งห้อง ตึงหนังตาหย่อน ตรงนี้เป็นที่ที่ฉันแอบมางีบประจำ บางวันไม่ง่วงก็มานอน ฟังเสียงนกกร้อ เพราะตี” สิงหราชเปลี่ยนบทสนทนา เมื่อเห็นเด็กสาว มีท่าทีอึดอัดกับคำชวนของเขา

“เมื่อคืนคุณสิงหนนอนดึก ตอนนี้ง่วงหรือเปล่าคะ”

“นิดหน่อย”

“ง่วงก็นอนเถอะคะ รุ่งจะเดินเล่น ดูต้นไม้ดอกไม้อยู่แถวๆ นี้”

“เธอก็นอนดึกเหมือนกัน”

“คุณสิงห์คงไม่...คงไม่ชวนรุ่งนอนด้วยหรอคะ” รุ่งรำไพโพล่ง คำถามออกมา พลันแก้มก็แดงเป็นลูกตำลึงสุก

“ไม่ชวน รุ่งว่าชวนยังไงเธอก็ไม่นอน” เจ้าของไร่มองสาวน้อยตาวาว นึกอยากดึงแขนเล็กให้ร่างอ่อนแอ้นเกยขึ้นมานั่งบนตัก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ เขาท่างเห็นเรื่องอย่างว่ามานานเกินไป หรือเพราะดวงตาใสแจ๋วคู่นี้กระตุ้น เลือดลมให้สูบฉีดแรง

“รุ่ง...รุ่งเก็บของให้คะ” คนถูกมองรู้สึกมือไม้เกะกะ ต้องหางาน ทำเป็นการด่วน รีบเก็บน้ำเก็บอาหารที่เหลือใส่เป้ แยกขยะใส่ถุงไว้ต่างหาก ด้วยความรีบร้อนและรวดเร็ว

“ขอครึ่งชั่วโมง” สิงหราชทอดตัวนอนหงาย เอาหมวกปีกกว้าง ปิดหน้า ครู่ต่อมาก็ประสานมือรองศีรษะแทนหมอน

รุ่งรำไพนั่งเจี๊ยบๆ รอจนได้ยินเสียงลมหายใจดังสม่ำเสมอจึงค่อย เดินลงจากลานหิน ชมนกชมไม้ไม่ไปตามเรื่องตามราว

“อู๊ย!” กิ่งก่าตัวหนึ่งวิ่งตัดหน้า “ว้าว!” ครู่ต่อมาหล่อนก็อุทาน ด้วยความประหลาดใจเมื่อมองตามกิ่งก่าไปเจอเถาไม้เลื้อย มีลูกกลมๆ

สี่เหลี่ยมสี่เหลี่ยมขึ้นเต็มเถา มันคือลูกกะทกรก หล่อนรู้จัก เพราะเคยเห็น
รูปจากในหนังสือ

หล่อนไม่ได้ทิวโหยอะไรแต่อยากลองชิม ถ้าอร่อยจะได้เก็บไปฝาก
คุณป้า แม่พื้นที่บริเวณนั้นค่อนข้างรก มีต้นหญ้าสูงท่วมหัวขึ้นอยู่หนาทึบ
แต่หล่อนก็มุดเข้าไปเก็บผลจากต้นที่เชื่อว่าเป็นกะทกรก อาจเพราะยังเด็ก
อารมณ์สนุกซุกซนยังมีอยู่เต็มเปี่ยม จึงไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยแต่อย่างใด

“ไหนชิมซิ” รุ่งรำไพลองลิ้มรสลูกสี่เหลี่ยม เพราะคิดว่าเป็นผลสุก
“แหะวะ!” หล่อนรีบคายทิ้งทันที นึกสงสัยรสชาติที่บรรยายไม่ถูก รู้สึก
แหยะๆ ลื่นๆ ทำไม่ไม่เหมือนในหนังสือที่เคยอ่าน

จากนั้นจึงพาดตัวเองกลับสู่ที่โล่ง บัดแขนบิดขาเอาเศษใบไม้ใบหญ้า
ออกจากตัว มีรอยข่วนสองรอยที่ได้ท้องแขน คงโดนหนามเกี่ยวแต่ไม่เป็นไร
แค่แสบนิดๆ เท่านั้น

สิงหราชเป็นคนตรงต่อเวลา หลังจากนอนไปได้ครึ่งชั่วโมงเขาก็ตื่น
อย่างแรกที่ทำคือเหลียวหาคนตัวเล็ก

“รุ่งรำไพ”

เขากระโดดลงจากลานหินมาหาเจ้าของชื่อ รู้สึกเอะใจเมื่อเห็น
มือเรียวกาคอ เกาสีข้าง เกาคาง เกาต้นขาไม่หยุด

“เรียกว่ารุ่งเฉยๆ ก็ได้ค่ะ” หล่อนยังมีแก้มใจบอกเขา มือก็เกา
ไม่หยุด

“เป็นอะไร” เขาคว้าแขนเรียวห่มบ ก็เห็นผื่นแดงเป็นปื้นกระจัด
กระจายอยู่นอกร่มผ้า

“ไม่รู้ค่ะ รุ่งคัน คันคะเยอไปหมดทั้งตัว” เวลานี้เด็กสาวหน้าแดง
แก้มแดง ดวงตาก็แดงระเรื่อจากอาการคัน

“ไปทำอะไรมา”

“รุ่งเจอลูกกะทกรกอยู่ตรงโน้น อยากลองชิมก็เลยมุดพงหญ้าเข้าไป
เก็บ หลังจากนั้นสักพักก็เริ่มคัน ยิ่งเกายิ่งคันคะ แสบๆ ร้อนๆ ไปหมดทั้งตัว”

หล่อนบอกพลางชี้ไม้ชี้มือประกอบ

“แล้วทำไมไม่ปลุกฉัน ปล่อยให้ฉันนอนอยู่ได้” เจ้าของไร่ตะคอกเสียงกร้าว ผู้สึกโกรธอย่างไม่มีสาเหตุ

“รุ่งเกรงใจ คุณสิงห์กำลังหลับสบาย”

“ปิดโอ๊ย!”

“ว้าย!”

ร่างของเด็กสาวปลิวตามแรงกระชาก สิงห์ราวีวิ่งเร็วสุดฝีเท้า รุ่งรำไพจึงต้องวิ่งตาม หลังจากวิ่งจนหมดแรงถึงได้รู้ว่าใกล้ๆ ลานหินมีลำธารสายเล็กๆ ไหลผ่าน

“แก้ผ้าให้หมด ทั้งชั้นนอกชั้นในอย่าให้เหลือติดตัวสักชิ้น”

“แก้ผ้า! ไม่เอาค่ะ รุ่งไม่...” เด็กสาวรีบปฏิเสธพลัน

“อย่าเถียง!” เขาทำหน้าโหดใส่หล่อน “อาบนํ้าล้างตัวให้สะอาด ผมแก้ผ้าจุ่มนํ้าทั้งหมด เร็วๆ อย่ามัวโอ้อ้อ”

“จะแก้ผ้าอาบนํ้าได้ยังไงล่ะคะ ลำธารต้นนิตเดียว ไครมองมาก็เห็น รุ่งหมดทั้งตัว” รุ่งรำไพยังไม่ยอมแพ้

“ไม่มีใครเห็นทั้งนั้นนอกจากฉัน อย่าว่าแต่เห็นเลยนะ ฉันจะพอกไปตำลึงทุบและๆ ให้ทั่วตัวเธอ”

“โอ๊ย! พุดออกมาได้ ใครจะยอม เป็นตายก็ไม่ยอม’ คราวนี้หล่อนไม่มีทางทำตามที่เขาสั่งแน่ คิดได้ดังนั้น จึงปฏิเสธเสียงแข็ง

“รุ่งไม่เอาด้วยแล้ว รุ่งจะกลับเรือนคุณนายสร้อยระย้า”

“ยายเด็กดี้อ! จะรันทำไมหนักหนาซะ!” ชายหนุ่มโมโหควันออกหู เพราะเป็นห่วงหล่อน

“ถ้าไม่แก้เองฉันจะแก้ให้ แก้เดี๋ยวนี้!”

“ไม่! อย่าบังคับรุ่งนะ รุ่งไม่ถอด รุ่งยอมค้น” สวาน้อยถอยหลังกรูด กำคอเสื้อยึดของตัวเองเอาไว้แน่น ขนาดตกใจสุดขีดยังค้นยูปยิบ ทรมานก็ทรมาน โดนคุกคามก็โดน

สิงหราชทำเสียงจี้จี้ในลำคอ ชื่นซักซ้าผิวสวยๆ จะเต็มไปด้วยรอย
ถลอก หลานสาวคุณพริ้มเพราะเจอฤทธิ์หมามุ่ยเข้าแล้ว สงสัยจะโดนเยอะ
มือข้างที่ว่างของหล่อนจึงอยู่ไม่สุข เดี่ยวเกาหน้าเดี่ยวเกาหลังให้ทั่วไปหมด

“ว้าย!” คนตัวเล็กหงายหลังผลิ่ง ล้มก้นจ้ำเข้าในลำธาร เพราะมี
คนโถมตัวเข้าคลุกวงในอย่างไม่ทันตั้งตัว

“อย่านะ! อย่าถอด คุณสิงห์บ้า! คุณสิงห์ใจร้าย คนผีทะเล รุ่ง
จะเกลียดคุณ เกลียด เกลียด เกลียด”

ทั้งสองต่างก็ล้มลุกคลุกคลาน เปียกปอนพอกันทั้งคู่ แต่เจ้าของไร่
ไม่สนใจ ตั้งหน้าตั้งตาแก้ผ้าเด็กสาววัยขบเผาะ นึกซังกางเกงยีนขาสิบ
ทีหล่อนใส่ มันช่าง...ถอดยากถอดเย็นเหลือเกิน

“ฮือ...” รุ่งรำไพสะอื้น ไม่นึกไม่ฝันว่าจะต้องไปเปลือยต่อหน้า
ผู้ชายตั้งแต่อายุสิบเจ็ด

“ล้างเนื้อล้างตัวซะ ฉันทจะไปเก็บใบตำลึง” เขาอดเวทนาหล่อน
ไม่ได้ อุตสาหใจอ่อน ไม่ถอดกางเกงในตัวจ้อยติดมือมาด้วย

“มือถือรุ่งอยู่ในกางเกง มันเปียกหมดแล้ว” คนตัวเล็กกอดตัวเอง
ด้วยสองแขน ร้องห่มร้องไห้ดูน่าสงสาร

“เดี๋ยวจะซื้อให้ใหม่” ชายหนุ่มทำตัวเป็นเจ้าบุญทุ่ม เดชะบุญของ
เขาที่เก็บโทรศัพท์มือถือไว้ในรถ เพราะกลัวคุณพริ้มเพรากับลูกๆ จะ
โทร. หา

เขาถอดเสื้อเข้ตวางพาดไว้บนโซดหิน ยังเหลือเสื้อยืดสวมไว้อีก
หนึ่งตัว พยายามไม่มองเนื้อสาวขาวเนียนที่ลอกคราบเองกับมือถึงได้รู้แจ้ง
เห็นจริงว่ารุ่งจำไฟไม่เด็กนักหรอก มีส่วนโค้งส่วนเว้ามากกว่าที่เขาคิด
เสียอีก

สิงหราชซึ่งไปพร้อมกับเสื้อผ้าของหล่อน กลัวเด็กสาวหนีเล็ดเพราะ
ความอาย วันนี้จะลองเปลือยนาซีพดูหน่อย จากชาวไร่เป็นหมอสมนไพร
แม้คนไข้ไม่เต็มใจให้รักษาแต่เขาจะรักษาหล่อนเต็มที่

สาวน้อยดวงสวยอยากเอาหัวโขกก่อนหนีตาย ช่างเชื่อว่าช่วยแล้ว
ช่วงบ่ายกลับสวยยิ่งกว่า เนื้อตัวเต่งตึงไม่เป็นความลับอีกต่อไป เจ้าของไร่
มองบ้างไม่มองบ้างแต่เขาก็มอง ตาคมออกปานนั้น ปานนี้คงจดจำได้
แทบทุกรายละเอียด

“ดีขึ้นบ้างไหม” หลังจากหายไปพักใหญ่เขาก็กลับมาพร้อมคำถาม
และหอบเอาตำลึงมาเติมอ้อมแขน เห็นขึ้นตรงไหนก็ดึงกระชากมายกเถา
ทั้งยอดอ่อนใบแก่เก็บมาเรียบ

“คะ” รุ่งรำไพหยิบเสื่อเช็ดมาสวมแล้ว แต่หล่อนยังนั่งจุ่มปุ๊กอยู่ใน
ลำธาร ตาบวมจมูกแดงอย่างคนผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก

“มานั่งตรงนี้” เขาตบมือลงบนโขดหิน แล้วนั่งลง

รุ่งรำไพอยากสะบัดหน้าพริต ปฏิเสธความช่วยเหลือจากคนหวังดี
แต่ขึ้นทำอย่างนั้นเรื่องจะยาว สิ่งหราชคงกระโดดตะครุบตัวหล่อนแน่

“รุ่งค่อยยังชั่วแล้วคะ”

“ถ้าไม่เอาใบตำลึงพอกเธอจะแสบๆ ร้อนๆ ไปอีกหลายชั่วโมง
มาเถอะ แค่นานที่เท่านั้น”

เด็กสาวเหงนหน้า สบตาเข้มจัดแล้วเมิน คล้ายตัดพ้อ

“รุ่งแต่งตัวไม่เรียบร้อย”

“ถ้าอยากแต่งตัวมิดชิดเร็วๆ ก็มานั่งใกล้ๆ ฉัน พอกใบตำลึงให้เธอ
เสร็จ ฉันจะควมม้าไปหาเสื่อผ้ามาให้ ชุดเก่าใส่ไม่ได้ ถ้าใส่อาจจะคันอีก”
คนแก่กว่าพยายามอธิบายด้วยเหตุผล แต่สาวน้อยยังคงนั่งนิ่ง กระอัก-
กระอ่วนเต็มก้น

“เสื่อเช็ดเปียกน้ำมันปกปิดหน้าอกหน้าใจของเธอไม่มีตหอรกนะ
จะไซวีไซไหม ถ้าไซฉันจะตั้งใจดู” น้ำเสียงคนพูดขุ่นขึ้น หน้าตาก็เครียด
ขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เกิดมาไม่เคยเอาใจใส่ใคร กับรุ่งรำไพถือว่าที่สุดของ
ที่สุดแล้ว

“แปลว่าคะ รุ่งไม่ได้อยากไซวี”

“ก็ลูกสักทีสิ พอกทำให้เสร็จๆ ชะ จะได้จบ”

คนตัวเล็กน้ำตาหยดผาะ เดินเชื่องซึ่มไปหาร่างสูง เกิดช้ำก็อย่างนี้
มีแต่คนจ้องจะดู สั่งได้สั่งเอา

“นั่งหันหลัง ห้อยขาลงไปโน่นน้ำ”

“ให้รู้งพอกเองได้ไหมคะ”

“ไม่ได้ ให้ฉันทำให้จะได้ทั่วถึง เสร็จเร็วด้วย” แม้เหตุผลจะฟังไม่ขึ้น
แต่เด็กก็กลัวผู้ใหญ่จนท้อ ไม่กล้าตะบึงตะบอนกับเขานัก เพราะชายหนุ่ม
จริงจังและมุ่งมั่นกับการทนายเอาจริงๆ

สิงหราชใช้ก้อนหินจากลำธารเป็นตัวช่วย ทั้งทุบ ทั้งตำ ขยำ ขยี้
กระทั่งได้ใบตำลึงหลายๆ มากพอสมควร จึงหันมาสั่งสาวน้อยข้างกาย

“ถอดเสื้อออก”

“รู้้ง...”

“ถอดออกเถอะ จะพอกให้เฉพาะด้านหลัง ด้านหน้าเธอพอกเอาเอง”

เขายอมผ่อนปรน เพราะสงสารเด็กสาวที่ไม่เคยต้องมือชายมาก่อน

รู้้งรำไรมือยอมขยับเขยื้อน เอาแต่นั่งหน้าแดงแจ๋อยู่อย่างนั้น มือหนา
จึงต้องดึงเสื้อหลวมโพกให้หลุดพ่นลาดไหลไค้งมน เมื่อผ้าเนื้อดีเสี
ลงมากองอยู่ใต้เอนคอดกิว ผยสะโพกขาวามองนให้เห็นเป็นบางส่วน
ทำให้คนมองหายใจแรงขึ้น ขนาดแผ่นหลังบอบบางปรากฏรอยแดงเห่ออยู่
กระจัดกระจายเขายังนึกอกุศล อยากสอนสาวน้อยให้รู้จักฤทธิเดชโคแก่
ด้วยวิธีสักซึ่ง ที่นี้ๆ ขมิ้มๆ ก็แค่ภาพมายา ตัวตนจริงๆ ของเขาตอนนี้กำลัง
ร้อน ร้อนมาก ร้อนจนแทบจะระเบิดอยู่แล้ว

แก๊งสาวสวยรวยแต่เปลือกกลับถึงเรือนคุณนายสร้อยระย้า
ตั้งแต่บ่ายสอง ไม่มีใครชอบแดด กลัวผิวเสีย กลัวเป็นฝ้า กลัวเหงื่อออกมากๆ
แล้วตัวจะเหม็น และที่สำคัญพอไม่มีสิงหราชเป็นไกด์ก็หมดสนุก

เจ้าของไร่กับสาวน้อยวัยกระเตาะกลับมาทีหลัง ในสภาพที่เห็นแล้ว

อึ้ง ทั้ง เสีย

รุ่งรำไพสวมชุดผู้ชาย หลวมโพกทั้งเสื้อและกางเกง ผมเผ้าเปี้ยกปอน ท่าทางอ่อนเพลีย ตาแดง จมูกแดง แสดงว่าเพิ่งผ่านการร้องไห้มาหยกๆ เป็นไปได้ว่าอาจถูกปลุกปล้ำย่ายี

“นี่ไปได้ไปเสียกันมาแล้วอะ” หญิงชราโพล่งคำถามอย่างไม่คิดจะอ้อมค้อม ก็ใจมั่นร้อน ลุ้นตัวโก่งยิ่งกว่าหนุ่มๆ เวลาเชียร์บอลเสียอีก

“กลับห้องไปนอนพักผ่อนซะ เดี่ยวจะหยาแก่แพ้วตามไปให้”

ผู้หญิงห้าคนอ้าปากค้าง คิดลึกลับคิดไกลจนถึงชั้นบรรยากาศ ยากแก่แพ้วแพ้วอะไร แพ้วห้องหรือเปล่า เอ๊ะ! หรือเขาจะพูดผิด หมายถึงยาคุมฉุกเฉิน กระมัง

สาวสิบเจ็ดหลบตาคุณป้าที่ตอนนี้เรื่องแสงสว่างวามน่ากลัว ไหนจะแพรวพลอยที่จ้องเขม็งอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ รีบพาตัวเองไปที่ห้องนอนให้เร็วที่สุด ปล่อยให้สิงหราชอธิบายเรื่องราวที่ไม่น่าจะเกิดแต่เกิดขึ้นแล้วกับทุกคน

ใบตำลึงเป็นพืชออกฤทธิ์เย็น ช่วยดับพิษร้อนพิษคันได้ดีเยี่ยม ไม่ต้องเกาแกรกๆ เหมือนตอนอยู่ที่ตีนเขา แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนก็อ่อนระหอยโรยแรงเต็มที่ อยากหลับตานิ่งๆ บนพูกนุ่มๆ สักสองชั่วโมง

เมื่อปิดประตูห้องนอนเรียบร้อย ก็ถอดเข็มขัดกับกางเกงตัวโคร่งออก ก่อนจะคลานขึ้นเตียงในสภาพค่อนข้างเปียก ทั้งเนื้อทั้งตัวมีแค่เสื้อเชิ้ตผู้ชายห่อหุ้มเนื้อสาวไว้หมิ่นเหม่ แต่จะว่าไป มันก็ยาวคลุมเข่า สั้นพอๆ กับชุดนอน ช่างเถอะ! พอตื่นแล้วค่อยลุกขึ้นมาหาชุดเปลี่ยน

เด็กสาวซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม พลันก็คิดถึงสิงหราชขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ เขาเห็นหล่อนแก้ผ้า เปลือยจะระระระประชิด ได้จับต้องลูบคลำอีกต่างหาก ตอนพอกใบตำลึงให้เขานั่งซ้อนอยู่ข้างหลัง พนมมหายใจอุ่นร้อนกระทบผิวเนื้อนวลผ่อง แล้วนี่...ต่อไปนี้จะมองหน้าเขาติดได้อย่างไร หล่อนอยากกลับกรุงเทพฯ อยากไปให้พ้นจากไร่เรื่องสิงห์เสียตอนนี้ เพราะ

อับอายขายหน้าเต็มกลืน หล่อนคิดมากจนเคลิ้ม จะหลับมีหลับแหล่แต่
จู่ๆ ก็มีคนมาเคาะประตูห้องนอนเสียก่อน

“รู้ง เปิดประตูให้หน่อย ฉันเอายาแก้แพ้มาให้”

รู้งรำไพลุกพรวดขึ้นนั่ง สิงหาคม! เขามายืนอยู่หน้าห้อง หล่อน
ต้องรีบหาชุดมิดชิดมาสวมโดยด่วน

“อู๊ย!” อยู่ๆ ก็เจ็บจี๊ด รู้สึกเหมือนถูกเข็มทิ่ม

“รู้งรำไพ ได้ยินหรือเปล่า เปิดประตูเร็วๆ เข้า” คนที่รออยู่หน้าประตู
เสียงเริ่มแข็ง คงรำคาญที่หล่อนชักช้า

เด็กสาวตลบฝ่าหม้อออกจากตัว รู้สึกปวดหนึบๆ ร่วมด้วยอาการชา
หล่อนถูกตัวอะไรสักอย่างกัด แต่มันช่างเป็นสัตว์ลามาก กัดตรงไหนไม่กัด
ดันมากัดจิมิ

“กรี๊ด...” เมื่อเห็นหน้าตาสัตว์ลามากหัวใจหล่อนก็แทบจะวาย แมงมุ่ม
อปลักษณ์อวดโฉมอยู่บนเตียงอย่างไม่เกรงกลัวใคร คนตัวเล็กกระโดดลง
ลงไปยื่นขาสั้นพับๆ อยู่บนพื้น ลืมสภาพล่อแหลมของตัวเอง ลืมกระทั่ง
เจ้าของไว้ที่ยืนรออยู่หน้าห้อง และได้ยินเสียงหวีดร้องของหล่อนเต็มสองหู

“รู้ง! เกิดอะไรขึ้น เปิดประตูให้ฉันเดี๋ยวนี้” คนข้างนอกทุบประตู
ปึงปังก่อนจะนึกขึ้นได้ ห้องเขา เขาย่อมมีกุญแจ

“จะนับหนึ่งถึงห้า ถ้าเธอไม่เปิดประตู ฉันจะเปิดเข้าไปเอง”

รู้งรำไพหายใจแรงจนฟังเหมือนเสียงหอบ มองสัตว์ขาปล้องสลับ
กับบานประตู สิงหาคมล้าพุดล้าทำอยู่แล้ว เขาน่ากลัวกว่าเจ้าตัวดำป้อ
เสียอีก อย่างน้อยขอให้หล่อนสวมกางเกงเพิ่มอีกสักตัวก็ยังดี คิดได้ดังนั้น
ก็พยายามเดินลากเท้าไปยังตู้เสื้อผ้า ทว่ารู้สึกอ่อนแรง ปวดหัว และเหงื่อ
ออกท่วมตัว

“หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า” เจ้าของห้องไขลูกบิดดังคลิกทันทีที่ลิ้นเสียง
ได้เพื่อใจร้อนมาจากคุณนายสร้อยระย้าเต็มๆ

ภาพที่เห็นคือเด็กสาวนั่งแปะอยู่บนพื้นห้อง ห่างจากตู้เสื้อผ้าแค่

สองก้าว ไชวี่ขาขาวจี้จะน่าเจี๊ยะยั่วน้ำลายเขาอีกแล้ว ตั้งแต่แวบแรก
ที่เจอหน้ากันจนถึงตอนนี้ หล่อนทำให้อะตริณาสินเขาพุ่งไม่หยุดจนแทบ
จะหยุดไม่อยู่

“มีอะไร”

“แมงมุมคะ อยู่บนเตียง” คนตัวเล็กบอกเสียงเบา อยากลูกแต่
ไม่มีแรง

สิงหราชก้าวยาวๆ เข้าหาเจ้าตัวพ่นใย ใช้วิธีง่ายๆ จับสัตว์มีพิษไป
โยนทิ้งออกนอกหน้าต่าง หันมองอีกที่รู้ว่าไฟก็นอนราบลงบนพื้นแล้ว
ร่างบางกะปลกกะเปลี้ยอย่างเห็นได้ชัด

“เป็นอะไรไปอีก” เขาซ่อนศีรษะเล็กพาดต้นขา รู้ด้วยสัญชาตญาณ
ว่าใต้เสื้อเชิ้ตที่หล่อนสวมคือเนื้อแท้ ไม่มีปรากฏการณ์อื่นๆ ปกปิด ใจแม่เจ้า!
ตบะไม่แตกคราวนี้จะไปแตกคราวไหน

“ฉันทามว่าเป็นอะไร” ชายหนุ่มตบแก้มนุ่มเบาๆ รู้สึกอะใจเมื่อ
เห็นอาการของคนในอ้อมแขน

“แมงมุม...มันกัดรู้ง” เด็กสาวพูดตะกุกตะกัก เริ่มหายใจไม่ค่อย
สะดวก

“กัดนานหรือยัง”

“เพิ่งกัด กัดตอนคุณสิงห์เรียก”

“กัดตรงไหน” เขาพลิกแขน สำรวจษา หารอยบวมแดงแต่หา
ไม่เจอ เจอแต่เนื้อหนังมังสาขาวอล่องช่อง

“ถามก็ตอบสิ มันกัดตรงไหน สนิมสร้อยอยู่ได้ อยากตายนักรึไง”
เจ้าของไร่แผดเสียงดั่งลั่น ใจคอไม่ค่อยดีเมื่อเห็นหน้าสวยเดี่ยวซิดเดี่ยว
แดง

“รู้งไม่เป็นไร ถ้าคุณสิงห์จะกรุณา ให้ใครหายาแก้ปวดให้รู้งที่”
เด็กสาวหลบตาสูบ ทำท่าทางกระมิดกระเมี้ยนส่อพิรุณ

“ฉิบหายละ!” สมองประมวผลผลปรูดปราด เร็วจื๊อย่างกับคอมพิว-

เตอร์ ได้คำตอบถูกต้องภายในเวลาอันรวดเร็ว

“ฉันรู้แล้ว เธอโดนกัดตรงไหน”

“ระ...รู้ คุณรู้!” คนตัวเล็กหน้าซีดเหลือสองนิ้ว จะเคลื่อนไหวศีรษะหนี แต่ผลคือโดนอุ้ม ตัวลอยหิวขึ้นจากพื้น

เจ้าของห้องตัวจริงเดินคุ่มๆ ไปที่เตียง ปากแหม่นแน่นคิ้วเข้มผูกเป็นโบ
โนใจนี้ก่นด่าแมงมุมอุบาทว์ น่ากระที่บให้ละคาตีนไม่น่าปล่อยให้รอด
ไปเลย ออก เอว สะโพก แขน ขา มีที่ให้กัดเยอะเยอะดันไม่กัด

“จะดูดูพิษออกให้” ชายหนุ่มวางร่างบอบบางลงบนเตียง ตัวเขาเอง
ก็นั่งลงด้วย จัดท่าจัดทางแบบหมอสุนัข กำลังจะทำคลอด อะไรๆ ที่ไม่ควร
เห็นก็ได้เห็น

“อย่า...อย่าค่ะ ไม่เอา รู้ไม่เอา” คนพูดสะโหลสะเหล จะชักขาหนี
ก็ยังไม่มียัญญา นอกจากปวดแผลยังเริ่มคลื่นเหียน วิงเวียนศีรษะจนอยาก
อาเจียน

“นอนเฉยๆ เอะ ร้องแงงเป็นเด็กห่าขบไปได้” เขาพูดพลาง
สอดสายสายตาจนได้กระปุกไม้หนึ่งใบจากหัวเตียง เอาไว้ถ่มน้ำลาย

“โธ...สงสารรู้จะอะคะ” หล่อนสะอื้น ถ้าห่าขบจริงคงไม่อาย
เท่านี้

“ไหนดูซิ” คนฟังได้ยินแต่ไม่หยุด กลับผล็ลกล้าขาเรียวเสลาแยกห่าง
แล้วพินิจหาร่องรอยสำหรับปฐมพยาบาล

ไม่มีแพทย์จากสถาบันไหนแนะนำให้ใช้ปากดูดพิษ แต่อีกข้อมูล
ที่ต้องยอมรับก็คือไม่มียาหรือเซรุ่มสำหรับรักษาพิษแมงมุมโดยเฉพาะ
ทำได้แค่ประคองอาการ และรอให้พิษหมดไปเอง

ชาวไร่มีวิธีของชาวไร่ หมอมีวิธีของหมอ สิงหราชเป็นชาวไร่ระดับ
บัณฑิต เขามั่นใจว่าช่องปากตัวเองสะอาด ไม่มีแผล และที่สำคัญเขาไม่
รังเกียจรู้จว่าไฟ อย่ายว่าแต่ดูดพิษออกจากจุดซ่อนเร้น ให้ดูดดื่มหล่อน
ทั้งตัวก็ยังได้

“เจอแล้ว” ว่าแล้วก็ยื่นหน้าเข้าหาจุดสำคัญ รวดเร็วกว่าป่านกมณีต
หนุ่ม

รู้จ้ะไฟสะท้อนขึ้นเอือก ขยี้ผ้าปูเตียงแน่น ถึงตอนนี้จะอายุก็เสียเวลา
เปล่า เขาเห็นเนื้อแท้แบบซิด และกำลังสัมผัสด้วยปากเลยเสียเวลา

ส่วนสิงหราชที่ ‘ง่วน’ กับเนินเนื้อของอิสตรีกลับไม่อาย ไม่เขิน
ไม่กระอักกระอ่วน ถ้าหายตัวได้เขาไม่หายแน่ๆ แต่จะปฏิบัติภารกิจพิชิต
ให้สำเร็จลุล่วง

“ทำอะไรกันนะ!” เจ้าของไร่ไม่ได้ปิดประตู ทำให้คุณนายสร้อยระย้า
กับคนสนิทที่เดินมาดูเพราะได้ยินเสียงกรี๊ด เห็นเหตุการณ์ชวนสยิวเต็มตา

“ว้าย! ถ้วย ถัง กะละมัง แตก” อวีวรรณยืนค่อ ไม่เห็นอะไรเพราะ
สิงหราชนั่งบัง แต่ที่รู้ๆ ชายหนุ่มก้มๆ เงยๆ อยู่กับจุดเริ่มต้นของสาววัยทีน

“พอสิ่งหี! เนาะ! คาหนังคาเขายังไม่หยุดอีก จะเกินไปแล้วนะ”
เจ้าของเรือนโหวกโหวกโวยวายอยู่หน้าประตู ไม่กล้าเข้าใกล้ กลัวเห็น
หลานรัก ‘เล่นลั่น’

หนุ่มมอดเข้มผงกศิระชะขึ้นม้าน้ำลายทั้งเป็นรอบที่สาม ส่วน
เด็กสาวไม่ค่อยเหลือสติมากนัก ใครจะมาใครจะไปหลอนไม่รับรู้ สมอง
เบลอ ท้องไส้ปั่นป่วน เม็ดเหงื่อผุดพราว์ต่างๆ ที่อากาศค่อนข้างเย็น

“หน้อย! ไอ้คนเรื่องเยอะ ก็ไหนว่าเด็ก ไม่ได้คิดลึกคิดไกล ไม่ได้
อยากกินตับ แต่แอบมาซดหอยแครงหอยแมลงภูกลับหลังย่า”

คุณหมอเฉพาะกิจตั้งชายเสื้อเชิ้ตลงมาปิดท่อนล่างของสาวละอ่อน
กันอุจาด ย่าหนอยย่า คิดอะไรเป็นตุเป็นตะ เห็นเขาเห็นนักหรือไง ถ้าจะ
เล่นจ้ำจี้มะเขือเปราะกะเทาะหน้าแว่น ย่าก็ย่าเหอะอย่าหวังจะได้ยศ

“คุณอวี ผมขออย่าหมองกับหอมแดงทุบๆ หัวหนึ่ง ตำละๆ อีกหัวหนึ่ง
แล้วสั่งใครไปซูด่วนแมงมุมมาให้ผมที เอรากหนาดค้ำกับน้ำมะนาว
มาด้วย” เขาลงจากเตียงมาสั่งงาน ก๊กขริ่มเหมือนเคย

“เอ่อ...คะ...ได้คะ” คนถูกสั่งอยากเกาะติดสถานการณ์ แต่มารยาท

ค้าคอออยู่ เลยต้องรีบแจ้นไปหาของโดยด่วน

“หยุดเลยย่า ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ผมพูดเอง” สิงหราชเบรยกย่า หัวทิ่ม

คุณนายชราหุบปากจับ อุเหม่! ใครเป็นย่าใครเป็นหลานกันแน่

“รู้จ้รำไฟโดนแมงมุมกัด ผมดูตพิษออกให้ ไม่ได้ยกชดหรือทาสี อย่างที่ย่าเข้าใจ ผมรู้ว่ารู้จ้รำไฟยังเด็กไม่ใช่ไม่รู้” คนพูดคอแข็ง เสียงแข็ง แถมปากยังแข็งอีกด้วย

“กัดตรงไหน ตรงนั้นนะอะอะ” เจ้าของเรือนขมวดคิ้ววินวินหน้า เรือนชาน สะอาดสะอาดอัน อยู่อาศัยมาหลายปีดีดักตั้งแต่สาวยันแก่ ทั้งนางทั้งบ่าวไพร่ไม่เคยมีใครโดนสัตว์ชนิดนี้กัด งูเงี้ยวเขี้ยวขออย่างพอว่า แต่เนี้แมงมุม...

“ครับ ตรงนั้น”

“แล้วแกดูตรงไหน”

“จะตรงไหนล่ะครับ ก็ตรงตรงนั้น” หลานชายกระแทกเสียงหัววน

“ไอ้คุณสิงห์” นางจิ้มอกแน่นๆ ด้วยปลายนิ้ว “แกกับย่าต้องคุยกัน ยาว ไปคุยที่ห้องย่า”

“ผมจะซัดตัวให้รู้จ้รำไฟ รอของจากคุณจิวี่ด้วย ต้องพอกหัวหอม ผสมยาหม่อง ไหนจะวานแมงมุมอีก ถ้าย่าอยากคุยผมจะคุย แต่ไม่ใช่ตอนนี้ อีกครึ่งชั่วโมงผมถึงจะว่าง”

“เฮอะ! รับผิดชอบหน้าที่ซะเหลือเกิน เก็บอาการบ้างเถอะพ่อ น้ำลายจะหยดแหมะๆ ลงพื้นเอา” นางค้อนควัก

“เอจี้ ให้แม่จี้รับหน้าที่ดูแลแม่หนูจี้ต่อ ผู้หญิงกับผู้หญิงจะได้ไม่อายกันมาก แกเป็นผู้ชายไปเลิกผ้าเอาหน้าทิมของสงวนมันสมควรระชที่ไหน แล้วนี่ต้องพอกหอมแดงพอกว่าน ไม่แค้วต้องคล้ำต้องคลึงด้วย นิ้วมือ มันไม่งามเลยนะ แกได้กำไรก้อนโต แต่เด็กมันขาดทุนยับ”

“อะไรๆ ของรู้จ้รำไฟผมเห็นเต็มตาหมดแล้ว ทั้งเห็น ทั้งคล้ำ ทั้งคลึง นั้นแหละ แคผมคนเดียวจี้รำไฟก็อายจนตัวแดงเถือก คุณจิวี่ยังไม่เคย

เห็นย่าจะให้เขาเห็นทำไม”

“อู๋ย! ไม่เถียงด้วยแล้ว เหตุผลบ้าบออะไรของแก จะรักษาอิท่าไหน ก็สุดแท้แต่ใจเถอะ ชี้เกี่ยจเป็นก้าง เสรีจธุระได้สะตือก็เชิญเสด็จไปหาย่าด้วย ถ้าไม่ไปย่าจะแฉ่งให้แกกินแห้ว” ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่ อย่ามาหลอกคนแก่เสียให้ยาก ตัวชราแต่หัวสมองยังเฉียบคม ถ้าไม่ตายจะขอเพี้ยวเงาะไปยั้นร้อยชวบ

รู้จว่าไพทรมานเพราะพิษแมงมุมแค่เพียงไม่นาน สมุนไพรไทยมีดีกว่าที่หลายคนคิด หอมแดงและว่านแมงมุมเมื่อนำมาพอกแผลช่วยให้หล่อนทุเลาอาการปวด รู้สึกสบายเนื้อสบายตัวขึ้น รากขนาดคำฝอยกับน้ำดื่ม หรือเข้ายากับน้ำมะนาวช่วยให้อาเจียน ทำให้อาการมวนท้องและพะอืดพะอมหายเป็นปลิดทิ้ง

สิงหราชดูแลหลานสาวคุณพริ้มเพราะเป็นอย่างดี เพราะสงสารที่หล่อนสะบักสะบอม เดี่ยวโดนฤทธิ์หมามุ่ย เดี่ยวโดนแมงมุมกัด มีแต่เรื่องให้เจ็บเนื้อเจ็บตัว ญาติๆ ของหล่อนแต่ละคนก็ดูแปลก สะดิดสะดั่งเกินหญิงไม่น่าพึงพาได้

เมื่อย่าหลานมีเรื่องสำคัญต้องเจรจา จิววรรณจึงได้รับมอบหมายให้คอยสกัดสี่แม่ลูก ห้ามทุกคนเหยียบเข้าไปในห้องนอนเจ้าของไร่ ถ้ากระสันอยากจะเข้าก็ต้องปะฉะดะกับเขาก่อน ซึ่งแน่ละว่าไม่มีใครกล้า เด็กสาวยังอ่อนเปลี้ยอยู่มาก เรี่ยวแรงไม่ค่อยมี ต้องพักผ่อนด้วยการนอนพักและหมั่นพอกว่านตำละเอียดที่ปากแผลทุกๆ สามชั่วโมง เขาไม่ยอมให้หล่อนโดนป่วนโดนกวน อยากให้หายเร็วๆ